

ΕΤΟΣ Β'. ΦΥΛΛΑΔ. 62.

15 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1867.

ΚΟΝΩΝ.

Ἡ ὑστεροφημία, ἡ σκιά αὕτη τῆς ἀθανασίας, ἀποκτάται ἢ διὰ τῶν μεγάλων πράξεων ἢ διὰ τῶν μεγάλων ἔργων, ὧν τὴν φήμην παραδίδουσιν οἱ αἰῶνες πρὸς τοὺς αἰῶνας. Ἡ ὑστεροφημία εἶναι ἡ ἰσχύς μεγάλης ὑπάρξεως σθεσθείσης· ἀλλ' ὡς ἰσχύς ἐξασθενεῖ βαθμηδὸν καὶ καταπίπτει ἕως οὗ σθεσθῆ εἰς σιγὴν βαθυτάτην καὶ λήθην τελείαν· οὕτως ἐλησημονήθησαν μὲν καὶ λησημονοῦνται τοσοῦτοι ἐνδοξοὶ ἄνδρες ἀριστεύσαντες ἐν τῷ βίῳ, κατεστράφησαν δὲ καὶ καταστρέφονται τοσαῦτα ἔργα δι' ὧν κατέστησαν δημοτικοὶ οἱ συγγραφεῖς καὶ ποιηταὶ αὐτῶν. Αὐτὸ τὸ ἀνθρώπινον γένος ἐλησημόνησε τὴν ἱστορίαν αὐτοῦ καὶ ἠναγκάσθη νὰ ἐκπροσωπήσῃ διὰ τοῦ Ἀδάμ ἀπάσας τὰς γενεὰς ἐκείνας, αἵτινες ἦλθον, ἔζησαν καὶ παρῆλθον, αἵτινες ἐπότησαν διὰ τοῦ ἰδρώτος αὐτῶν τὴν γῆν καὶ αἵτινες μυριάκις ἐξεφώνησαν τὴν ἀρὰν ἣν ὁ Ἀδάμ παρέδωκεν εἰς τοὺς ἀπογόνους αὐτοῦ.

Ὁ Φώτιος διέσωσεν ἡμῖν περίληψιν τῶν διηγήσεων τοῦ Κόνωνος, ἃς κατέστρεψεν ὁ χρόνος. Ὁ Κόνων οὗτος συνέγραψε πεντήκοντα διηγήματα συνειλεγμένα ἐκ πολ-

λῶν ἀρχαίων καὶ περιστρεφόμενα ἰδίως εἰς μύθους ἀναφεραμένους πρὸς τὰς κτίσεις πόλεων καὶ ἀποικιῶν· προσεφώνησε δὲ τὸ βιβλιδάριον αὐτοῦ πρὸς τὸν βασιλέα Ἀρχέλαον τὸν Φιλοπάτορα, αὐτὸν ἐκεῖνον εἰς ὃν ὁ Ἀντώνιος ἐδώρησε τὸν θρόνον τῆς Καππαδοκίας. Τὰ διηγημάτια ταῦτα, καί τοι ἀποβαλόντα τὸ ἀρχικὸν αὐτῶν κάλλος ἐν τῇ περιλήψει τοῦ Φωτίου, οὐχ ἥττον σώζουσιν ἐπιῖχνη τῆς ἀρχαίας αὐτῶν καλλονῆς, καὶ ἂν οὐγὶ ἄλλο, ἀποδεικνύουσι τούλάχιστον τὸ ποικίλον καὶ ἐρευρετικὸν πνεῦμα τοῦ Κόνωνος.

Ἐν τῷ πρώτῳ αὐτοῦ διηγήματι ἀποδεικνύει πόσαι ἀστείότητες τῶν συγχρόνων αὐτολεξεῖ πιστευόμεναι ὑπὸ τῶν μεταγενεστέρων δίδουσι χώραν εἰς οἰκτράς παρεξηγήσεις, ὡς ἀληθῆ γεγονότα καταχωρίζόμεναι ἐν τῇ ἱστορίᾳ. Ἡ νεωτέρα ἱστορία καὶ πρὸ πάντων ἡ κριτικὴ ἀνεκάλυψε πλείστας πλάνας, αἵτινες μεχρὶς ἐσχάτων ἐθεωροῦντο ὡς ἀλήθειαι καὶ αἵτινες οὐδὲν ἄλλο ἦσαν ἢ ψεύδη ἐξογκούμενα ἀπὸ γενεᾶς εἰς γενεάν· τοιοῦτόν τι ἀποδεικνύει καὶ ὁ Κόνων. Πάντες ἠκούσαμεν περὶ τοῦ ὠτός τοῦ Μίδα καὶ ἀφελῶς πιστεύομεν ὅτι ἂν δὲν εἶχε τῷ ὄντι ὄντιον ὄτις, εἶχον ὅμως ἀξιοσέβαστον τὸ

δργανον τουτο της ακουστικης αισθησεως. Και ομως ο Κόνων εξηγει πόθεν ἐγεννήθη ο μύθος ούτος. Ο Μίδας ὅπως ἀνακαλύπτει τὰς συνωμοσίας τῶν ὑπηκόων αὐτοῦ πολλοὺς εἶχε τοὺς ἀπαγγέλλοντας αὐτῷ τὰ ὅσα ἐλέγοντο καὶ ἐπράττοντο· ἐπειδὴ δὲ ἀνεκάλυπτε καὶ περιέστελλεν ἀπάσας τὰς συνωμοσίας διὰ τῶν ὠτακουστῶν αὐτοῦ, ἐλέγη ὅτι εἶχε μακρὰ ὦτα καὶ κατ' ὀλίγον ἢ φήμη εἰς ὄνου ὦτα τὰ μακρὰ μετεποίησε καὶ ἀπὸ τοῦ σκώμματος ὁ λόγος μετεβλήθη εἰς ἱστορίαν.

Δὲν σκοποῦμεν ν' ἀναλύσωμεν τὰ διηγήματα τὰ ἀναγόμενα εἰς τὴν πρώτην μεγάλην ἐποχὴν τῶν ἀποικιῶν, ἥτις ἀρχομένη ἀπὸ χρόνων προηγουμένων τῶν ἱστορικῶν, παύει κατὰ τὴν ἕκτην πρὸ χριστοῦ ἑκατονταετηρίδα. Ἴσως ποτὲ ἐπιχειρήσωμεν τοῦτο. Βεβαίως ὁμως δὲν δυνάμεθα νὰ δώσωμεν μεγάλην πίστιν εἰς συγγραφεῖα τοσοῦτον μεταγενέστερον καὶ πρὸ πάντων μυθιστοριογράφον· διότι παρά τε τοῖς ἀρχαίοις ὡς καὶ παρά τοῖς νεωτέροις οἱ μυθιστοριογράφοι ἐθεωροῦντο δεινοὶ περὶ τὸ ψεῦδος· ἡ δὲ τόλμη αὕτη τοῦ ψεῦδεσθαι συνεπάγεται τὴν τόλμην εἰς τὰς ἰδίας πεποιθήσεις, τὴν προβαίνουσαν πολλάκις μέχρι ἐπιβολῆς οὕτως εἰπεῖν τῆς ἰδίας γνώμης. Οὕτω π. χ. διηγούμενος τὴν κτίσιν τῆς νῆσου Θάσου καὶ τῆς πόλεως τῶν ἐν τῇ Βοιωτίᾳ Θηβῶν, λέγει ὅτι Κάδμος ὁ υἱὸς τοῦ Ἀγήνορος, βασιλέως τῶν Φοινίκων, μέγα ἰσχυρόντων, τότε καὶ ἐχόντων τὸ βασίλειον ἐν Θήβαις ταῖς Αἰγυπτίαις, ἐστάλη ὑπὸ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ ἐν τῇ Εὐρώπῃ, οὐχὶ ὡς Ἕλληνας φησι κατὰ ζήτησιν Εὐρώπης, τὴν ὁποῖαν παῖδα Φοῖνικος οὖσαν ἤρπασε Ζεὺς ἐν σχήματι ταύρου· ἀλλὰ μηχανώμενος ἀρχὴν ἰδίαν ἐν Εὐρώπῃ, προφασίζόμενος δὲ ζήτησιν ἀδελφῆς ἠρπασμένης. Ἐξ οὗ καὶ ὁ τῆς Εὐρώπης μύθος. Περιπλέων δὲ τὴν Εὐρώπην, τὸν μὲν ἀδελφὸν αὐτοῦ Θάσον ἀπολείπει δούε μοῖραν τοῦ στρατοῦ ἐν τῇ νήσῳ τῇ ὑπ' αὐτοῦ κληθείσῃ Θάσῳ, αὐτὸς δὲ πλεύσας εἰς Βοιωτίαν ἀνέβη παρὰ τὰς καλουμένας Θήβας καὶ περιτειχίσας τὸ χωρίον ἐπονόμασεν αὐτὸ ἀπὸ τῆς ἰδίας πατρίδος Θήβας· καὶ ἐνίκηθη μὲν κατ' ἀρχὰς ὑπὸ τῶν Βοιωτῶν, ἐνίκησεν ὁμως ἀκολούθως αὐτοὺς καταπλαγέντας ἐκ τῆς ἀήθους

τῶν Φοινικικῶν ὄπλων ὄψεως, διότι τὸ κράνος καὶ ἡ ἀσπίς ἦσαν τότε ἄγνωστα εἰς τοὺς Ἕλληνας. Κρατήσας δ' οὕτω τῶν Βοιωτῶν ἔρρισε τοὺς Φοῖνικας εἰς Θήβας καὶ ἐνομφεῦθη τὴν κόρην τῆς Ἀφροδίτης καὶ τοῦ Ἄρεως Ἀρμονίαν. Περαινῶν δὲ τὴν διήγησιν ὁ Κόνων, ἰδοὺ κραυγάζει ὁ ἀληθὴς τῆς οἰκίσεως τῶν Θηβῶν λόγος, τὸ δ' ἄλλο μῦθος καὶ γοητεία ἀκοῆς.

Χαριέστατος εἶναι ὁ μῦθος τῆς Πρόκνης. Τηρεὺς ὁ βασιλεὺς τῶν Θρακῶν, τῶν περὶ Δαυλίαν καὶ τὴν ἄλλην Φωκίδα, νυμφεύεται Πρόκνην τὴν θυγατέρα τοῦ βασιλέως τῶν Ἀθηναίων Πανδίωνος, ἀλλ' ἐπανελθὼν μετὰ τινα χρόνον ἐν Ἀθήναις, ἠράσθη τῆς ἀδελφῆς τῆς Πρόκνης Φιλομήλας, κ' ἐξαπατήσας αὐτὴν ὅτι ἀπέθανεν ἡ Πρόκνη ἄγει πρὸς γάμον· ἐπιστρέψας δ' εἰς Δαυλίαν καὶ φοβούμενος μὴ ἡ Φιλομήλα προδόσῃ τὸν νέον γάμον πρὸς τὴν ἀδελφὴν αὐτῆς Πρόκνην, κόπτει τὴν γλῶσσαν τῆς νέας αὐτοῦ συζύγου· ἀλλ' ἡ Φιλομήλα πέπλον ὑφίνουσαν γράφει τὰ πάθη διὰ τῶν νημάτων. Ἡ Πρόκνη τότε πρὸς ἐκδίκησιν σφάζει τὸν υἱὸν αὐτῆς Ἴτυν καὶ παραθέτει τὰ μέλη αὐτοῦ εἰς δαίπνον πρὸς τὸν πατέρα. Ὁ δὲ Τηρεὺς μαθὼν τὰ τοῦ δαίπνου ἐδίωκε τὴν τε Πρόκνην καὶ τὴν ἀδελφὴν αὐτῆς Φιλομήλαν Ξιφῆρης, καὶ ἤθελε κατασφάζει αὐτὰς ἐὰν αἴψνης ἡ μὲν Πρόκνη δὲν μετεβάλλετο εἰς ἀηδόνα, ἡ δὲ Φιλομήλα εἰς χελιδόνα, καὶ τὸ παραδοξότερον καὶ αὐτὸς εἰς ἔποπα, ἕκτοτε δὲ ἡ μὲν ἀηδὼν καὶ ἡ χελιδὼν, τοῦτέστι ἡ Πρόκνη καὶ ἡ Φιλομήλα, ἄδουσι διὰ πάντος τὰς τότε συμφορὰς, ὁ δὲ Τηρεὺς καὶ τοὶ μεταβληθεῖς εἰς ἔποπα δὲν παύει καταδιώκων τὰς ἀηδόνας καὶ χελιδόνας.

Παρενθέτομεν ἐνταῦθα ὀλόκληρον τὴν διήγησιν τὴν περὶ Ῥώμου καὶ Ῥωμύλου, ὡς παραλλάσσουσιν ἐν τισὶ πρὸς τοὺς ἄλλους. « Ἀμόλιος ἐπιβουλεύσας Νεμέτορα τὸν ἀδελφὸν κτείνει, καὶ τὴν αὐτοῦ θυγατέρα Ἰλίαν ἵνα μὴ τέκοι μηδ' ἀνδρωθεῖν, τῆς Ἑστίας ἱέρειαν ἀπέφηνε, ταύτη μυχθεῖς Ἄρης, ἀπολυόμενος τῆς ὀμιλίας, ὅστις τε ἦν ἐδήλωσε, καὶ ὅτι δύο κόρας τέξεται ἐξ αὐτοῦ καὶ χρὴ θάρρειν. Ἀλλὰ τεκοῦσαν αὐτὴν μὲν Ἀμόλιος εἰς δεσμωτήριον ἔτρυχε βαλὼν, τινὲ δὲ ποιμένι τῶν αὐτῷ πιστῶν τὰ τεχθέντα διαφθεῖρα

δίδωσιν. Ὁ δὲ λαβὼν τὸ μὲν μίασμα χερσὶν ἰδίαις πρᾶξαι οὐ προσέειπε, εἰς σκάφην δὲ μεθῆκε κατὰ τοῦ Θύβρεως φέρεσθαι. Αὕτη δὲ μετὰ πολλὴν φορὰν περὶ προὔχουσαν ἴθονα κατίσχεται ῥίζαις ἐρινεοῦ, ὃς μέγας ἐκεῖτε ἐπεφύκει. Καὶ ἡ σκάφη ἐκείθεν τὰ παιδία πρὸς τὴν ἴθονα ἐκβάλλει ἐπὶ μαλακῆς καὶ ψαρμυώδους γῆς. Λύκος δὲ νεοτόκος ἐπιτυγχάνει τοῖς παιδίοις, καὶ ἀμφιβάσα κλαυθμυρίζομενοι καὶ χεῖρας ὀρέγουσι παρῆχε τὰς θηλάς· τὰ δ' ἐτρέφετο βαρυνομένην ἀναπαύοντα ἐκ τῆς συντυχίας τὴν λύκον. Φαιστύλος δὲ τις ποιμαίνων τοῦτο ἰδὼν καὶ θεῖον νομίσας, ἀναλαμβάνεται καὶ ὡς ἑαυτοῦ τρέφει τὰ παιδία. Χρόνῳ δ' ὕστερον περιτυγχάνει τῷ ἐκθεμένῳ ποιμένι, καὶ ἅπαντα παρ' αὐτοῦ μαθὼν τὰ περὶ τῶν παιδίων, ἀπαγγέλλει τούτοις ἡδῆσασιν ἡδῆ ὡς εἶψαν βασιλείου τε γένους καὶ Ἄρεως γοναί, καὶ ὅσα ἡ μήτηρ καὶ ὁ μητροπάτωρ πάθοι. Οἱ δὲ (ἦσθην γὰρ καλοῖ τε ὄψει καὶ Ῥώμην ἄμαχοι καὶ τόλμη γενναῖοι) αὐτίκα ἐγχειρίδια ἀναλαβόμενοι καὶ κρύψαντες ἐπὶ τὴν Ἄλβαν ἐχώρουν, καὶ ἐπιτυχόντες Ἀμολίῳ διὰ τὸ ἀπροσδόκητον τῆς ἐπιβουλῆς ἀφυλάκτῳ ἐπάγουσι τὴν τιμωρίαν, ζήρουν ἀνελόντες, καὶ τὴν μητέρα λύουσι τῶν δεσμῶν, τότε πλήθος δεξιούονται, καὶ βασιλεύουσιν Ἄλβας καὶ τῶν περὶ αὐτήν. Πολλοῦ δὲ αὐτοῖς προσεῖρηκότες πλήθους μεταστάντες Ἄλβας κτίζουσι πόλιν, Ῥώμην ἐπονομάσαντες, ἡ νῦν ὡς εἰπεῖν τὸ ἀνθρώπων ἔχει κράτος. Δείκνυται δὲ μαρτυρία τῶν τότε παρὰ Ῥωμαίοις ἐπὶ τῆς ἀγορᾶς ἐρινεὸς ἱερά, τοῦ βουλευτηρίου κίγκλισι χαλκαῖς περιειργομένη, καὶ καλύθη τις ἐν τῷ τοῦ Διὸς ἱερῷ γνώρισμα τῆς Φαιστύλου διαίτης, ἣν ἐκ φορυτῶν καὶ νέων φρυγᾶνων συνιστῶντες δικαίωζουσιν. »

Ὁ Κόνων λοιπὸν ἐπιτηδεύεται μᾶλλον περὶ τὴν εὐρεσιν τοῦ μύθου καὶ εἶναι ποικιλώτερος καὶ χαριέστερος τοῦ Παρθενίου, μολονότι τοῦ Παρθενίου τὰ θέματα ἐσώθησαν ἡμῖν ὅπως ἐξῆλθον ἐκ τῶν χειρῶν αὐτοῦ, τοῦ δὲ Κόνωνος σώζεται μόνον ἡ ψυχρὰ περίληψις τοῦ Φωτίου. Ὁ δὲ τοσοῦτον φειδωλὸς εἰς τοὺς ἐπαίνοους Φωτίος λέγει ὅτι ὁ Κόνων εἶναι ἀττικὸς τὴν φράσιν καὶ ταῖς συνθήκας καὶ ταῖς λέξεις

χαρίεις καὶ ἐπαφρόδιτος. Τὴν δὲ γνώμην αὐτοῦ ἀναγκαζόμεθα νὰ παραδεχθῶμεν, ἀφοῦ ὁ χρόνος κατέστρεψε τὰ κατὰ πᾶσαν πιθανότητα χαριέστατα ἐκεῖνα διηγήματα.

K. I. ΔΡΑΓΟΥΜΗΣ.

ΚΛΑΥΔΙΟΣ Ο ΜΟΝΟΦΘΑΛΜΟΣ.

ΔΙΗΓΗΜΑ.

(Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε φυλ. 61.)

— Κύριε, εἶπε τέλος εἰς τὸν Κλαύδιον, συγχωρήσατε τὴν ἀδεξιότητά μου, ἔρχομαι ἀπὸ τὰς ἐπαρχίας...

Ὁ Κλαύδιος ἐσκέφθη ὅτι ἄνθρωπος ἐρχόμενος ἀπὸ τὰς ἐπαρχίας πρέπει νὰ ἔχη σακοῦλα γεμάτη καὶ ὅτι θὰ ἦτο πολυτιμος ἢ γνωριμία του. Ὁ ξένος ἐφαίνετο ὅλως νέος εἰς τὴν σφαῖραν ἐκείνην, ὁ δὲ Κλαύδιος ἐγένετο ὀμιλητικὸς.

— Ὁ κύριε θὰ κάμῃ καλὰ, συνεβούλευσε μὲ ὕφος φιλόφρον, νὰ πάρῃ ποδαράκια ἀρνῆσια, ἐπειδὴ εἶναι ἐξαιρετά.

— Ἄ! Ὅα πάρω ἀμέσως.

— Εἰμιπορῶ νὰ μάθω τὸ ὄνομα τοῦ κυρίου;

— Βεβαίως... Μενέλαος Ζοράνδος.

— Καὶ ἔρχεσαι;

— Ἦλθα ἀπὸ τὸ πρῶν.

— Νομός;

Ἐνταῦθα ὁ κύρ Ζοράνδος, τὸν ὁποῖον ἤδη οἱ ἀναγνώσταί μας ἀνεγνώρισαν ὅτι ἦτο ὁ πνευματώδης ἱππότης Βαρβοτίνος, ἐμῆκυσε τὴν βίνα μὲ τρόπον ἐκπληκτικόν.

— Καλὸ καὶ αὐτό! ἐψιθύρισε, νομίζει ὅτι ἡ λέξις πρῶν εἶναι πόλις. Ἢ ἀπλότης τῶν ταπεινῶν τάξεων!

— Νομός τοῦ Δούβου, ἀπεκρίθη.

Ὁ ἀναγνώστης παρετήρησεν ὅτι ὁ μετριοφισμὸς τοῦ Γάστωνος ἐνέπνευσε τὴν ἰδέαν εἰς τὸν ἱππότην νὰ εἰσχωρήσῃ εἰς τὰς οἰκογενεῖας τῶν τεχνιτῶν, διὰ νὰ κάμῃ κατακτήσεις τὰς ὁποίας ὑπέσχοντο αὐτῷ ἀφ' ἐνὸς μὲν τὸ πνεῦμά του καὶ ἡ ἱκανότης του, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἡ ἐλευθερία τὴν ὁποῖαν ἔχουσι συνήθως αἱ νέαι κάραι.

Ἡ ἐπιτυχὴς αὕτη ἰδέα τὸν ὠδήγησεν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τῆς Ἀπελιπίσας, ὃς

που ήλπιζε να σχετισθῆ με πατέρας, αδελφούς ἢ θείους, ὀλίγον ἐφρόντιζεν, ἤρκει μόνον νὰ ὑπῆρχον θυγατέρες, ἀδελφαὶ καὶ ἀνεψιαί.

Βλέπει τις ὅτι ὁ ἱππότης ἦτο ἐμπεφορημένος μετὰ τὰς παραδόσεις τοῦ δεκάτου ὀγδόου αἰῶνος καὶ ὅτι τὸ αἷμα τῶν Βαρβοτινῶν ἔρρεεν εἰς τὰς φλέβας του.

— Ἐγὼ, εἶπεν ὁ μονόφθαλμος, ὀνομάζομαι Κλαύδιος, διδάσκαλος ξένων γλωσσῶν.

— Ἀλήθεια, κύριε Κλαύδιε, πρέπει νὰ με μάθετε τὴν γλῶσσαν ὁποῖαν ὠμιλεῖτε πρὸ ὀλίγου.

Ὁ Κλαύδιος προσέκλινε μετὰ χάριτος:

— Εὐχαρίστως, ἀπεκρίθη, τὴν διδάσκω προθύμως εἰς τοὺς ξένους... Τρία φράγματα τὸ μάθημα.

— Πολὺ καλὰ. Μήπως εἶναι γλῶσσα νεκρά;

— Τὰ ἀργοτικά, γλῶσσα νεκρά; ἔ δά, ὄχι!... ὄχι, ὄχι, τὰ ἀργοτικά δὲν ἔποθάνουν ποτέ.

— Καλὰ! εἴμεθα σύμφωνοι... λαμβάνω μάθηματα.

Ὁ ἱππότης προσέφερε φιάλην παλαιοῦ βουρδιγαλείου· ὁ Κλαύδιος προσέφερε καὶ αὐτὸς μακωνίτην, ἔπειτα τοῦ βουρδιγαλείου διαδεχθέντος τὸν μακωνίτην καὶ τοῦ μακωνίτου τὸν βουρδιγαλείον, ὁ Κλαύδιος ῤεμβῶ καὶ ὁ Μενέλαος Ζοράνδος ἐξῆλθον κρατούμενοι ἐκ τῶν χειρῶν ὡς δύο καλοὶ φίλοι.

Εἶναι καλὸν νὰ κάμωμεν τὴν παρατήρησιν ὅτι ὁ ἱππότης εἶχε φροντίσει νὰ εἰσελθῆ εἰς τὸ Τέμπλον παρὰ τινι γρυτοπώλῃ ὅστις τῷ ἐπρομήθευσεν ἐνδυμασίαν ἐντελῆ Ἀβερνίου...

Ἦτο ἐνδεκάτη καὶ ἡ Μαργαρίτα εἰργάζετο ἀκόμη. Ἡ λυχνία τῆς ἦτο τεθειμένη ἐπὶ τῆς ἀκρας τῆς ἐστίας· εἶχε πλησίον τῆς πύραυνον καὶ σίδηρα σιδερώματος, καὶ ἐπὶ τῆς τραπέζης τῆς ἦσαν ἐκτεθειμένα ἐσθῆς λευκή, πέπλοι καὶ τρίχαπτα.

— Πόσον τὰ μυθιστορήματα ψεύδονται! ἔλεγε. Πόσον ἦτο καλὸς, γενναῖος... Ὁ καλὸς αὐτὸς Ἀλβέρτος! ὁ προσφιλεῖς αὐτὸς Γάστων!... ὦ! θὰ εἶμαι πολὺ εὐτυχῆς... Καὶ ἐν τούτοις ἡ καρδία μου θλίβεται... Ἴσως ἐσφαλὰ ὁποῦ ὑπῆγα εἰς τοῦ Κλαυδίου... Ἀλλὰ πῶς ἠδυνάμην νὰ ἀντικαταστήσω τὸ σάλιον ἐκεῖ-

νο;... ἔπειτα, ἔχω ἐλπίδα ὅτι θὰ διορθωθῆ... θὰ γίνῃ καλὸς καὶ ἀγαθὸς ἐργάτης... καὶ τότε τίποτε δὲν θὰ λείψῃ πρὸς πλήρη εὐδαιμονίαν μου...

Κατ' αὐτὴν τὴν στιγμὴν φωνή τις ἔκραξε διὰ μέσου τῆς θύρας:

— Πάντοτε ἐργάζεσθε, δεσποινὶς Μαργαρίτα;

— Σεῖς εἰσθε, Μυλωνόπουλε; ἠρώτησεν ἡ νεάνις.

— Εἰμπορῶ νὰ σὰς καλησπερίσω, χωρὶς νὰ δυσαρεστηθῆτε;

— Ἀλλὰ βεβαίως. Ἀνοιξατε.

Ὁ Μυλωνόπουλος εἰσήλθεν.

— Εἰξεύρετε, δεσποινίς, ὅτι ἡ ὥρα εἶναι ἐνδεκάτη;

— ὦ! ἰδοὺ ἐτελείωσα. Ἀλλὰ τί ἔχετε λοιπὸν; φαίνεσθε πολὺ μελαγχολικὸς ἀπόψε;

— Τίποτε... ἀτομικαὶ θλίψεις...

Ἀλλὰ, τῶντι, γνωρίζετε καλῶς τὴν κυρίαν Σαινταλφόνσου σας;

— Ἐ λοιπὸν! τί ἔχετε ἀκόμη νὰ με εἰπῆτε;

— Ὄλίγα πράγματα... μόνον ὅτι τὴν συνέλαβον.

— Καὶ διατί;

— Κανεὶς δὲν εἰξεύρει καλὰ τὴν αἰτίαν... Εἶναι μαῖα καὶ κάπου ἐχάθη ἐν νεογνόν... Αὐτὴ ἡ ὑπόθεσις θὰ τὴν φέρῃ εἰς τὸ κακουργοδικεῖον!...

— Ἄχ! Θεέ μου! καὶ ἐγὼ ἔχω πράγματα ἀνήκοντα εἰς αὐτήν...

— Βάλετέ τα εἰς κανὲν μέρος καὶ μὴ τὰ ἐγγίξετε, διότι εἰμποροῦν νὰ σὰς φέρουν δυστυχίαν...

Ὁ Μυλωνόπουλος ἐσιώπησεν ἐπὶ τινὰ χρόνον.

— Ἄ! εἶπε τέλος, πολὺν φόβον μοῦ ἐπροξενήσατε σήμερον!...

Ἡ Μαργαρίτα τὸν παρετήρησε μετὰ ἀνησυχίαν:

— Πότε λοιπὸν; καὶ διατί;

— Μὰ τὴν πίστιν μου! σὰς ἠκολούθησα, δεσποινίς... Συγχωρήσατέ με, ἀλλ' ἐφοβούμην διὰ σὰς... Ἐπανηύρατε τὸ σάλι;

— Ναί, κύριε Μυλωνόπουλε, ναί, ἀπεκρίθη ἡ Μαργαρίτα ὀλη τρέμουσα.

Ἐπειτα προσέθηκεν:

— Ἀναμφιβόλως με κρίνετε πολὺ κακῶς.

— Ἐγὼ! ἀνέκραξεν ὁ Μυλωνόπουλος, ὦ! δεσποινίς, σέβομαι ἐκεῖνο τὸ ὅποιον δὲν ἐννοῶ... ἰδοὺ τὸ σύστημά μου.

— Ὅχι... Περίμενέ με ἐκεῖ δύο λεπτά.

Ὁ ἱππότης ἤρχισε νὰ περιπατῆ ἐπὶ τοῦ πεζοδρομίου. Ἦτο ἀκόμη μεθυσμένος.

— Εἶναι ἀστείον, ἐψιθύριζεν, αὐτὸς ὁ οἶνος με ἔφερον εἰς ἀξιοθρήνητον κατάστασιν... Ὁ μονόφθαλμος εἶναι κελός... πολὺ καλὸς νέος... καὶ ἔχει ἀδελφὴν! Ἴσως θὰ εὕρῃ ὡσαύτως καὶ τινὰς ἐξαδέλφους.

Ἐνταῦθα ὁ ἱππότης ἔκαμε παραπάτημα.

— Κατηραμένε οἶνε! ἐξηκολοῦθησεν. Ἄ δά! τί διάβολο λοιπὸν κάμνει εἰς ἐκεῖνο τὸ δωμάτιον ὁ νέος μου φίλος;...

Θὰ ἠδύνατο νὰ με παρουσιάσῃ... Εἶναι παράδοξον, μοὶ φαίνεται ὅτι ἔχω ἐλθεῖ ἐδῶ... Ἡ οἰκία αὐτὴ δὲν μοῦ εἶναι ἄγνωστος... Ἀλλὰ ναί, εἶναι αὐτὴ... αὐτὴ εἶναι... μετὰ τὴν Βαλεντίαν... ἄχ! τί καλὴ κόρη!... Θὰ ὀμιλήσω μαζὴ τῆς αὐρίου...

Καὶ ὁ ἱππότης ἤρχισε νὰ γελάθῃ θορυβωδῶς.

— Μικρὰ, ἔλεγεν ἐντὸς τοῦ δωματίου ὁ Κλαύδιος, μοῦ ὑπεσχέθης χρήματα...

— Θὰ τὰ ἔχῃς αὐρίον... Δὲν εἰμπορῶ νὰ σοῦ δώσω, διότι δὲν ἔχω!

— Τοῦτο δὲν εἶναι δικαιολόγησις... ἔχεις ροῦχα...

— Κλαύδιε, πρόσεχε, θὰ ἐξαντλήσῃς τὴν ὑπομονὴν μου ἐπὶ τέλους.

— Τί εἶναι αὐτὸ τὸ δακτυλίδιον τὸ ὅποιον φορεῖς.

— Εἶναι ἀπὸ χαλκόν... εἶναι ἐνθῆμης τὴν ὁποῖαν προτιμῶ περισσότερον ἀπὸ τὴν ζωὴν μου... Πρέπει νὰ με φωνεύσουν διὰ νὰ μοῦ τὴν πάρουν...

Ὁ Κλαύδιος ἐδράξε μετὰ ὀρμὴν τὴν χειρὰ τῆς καὶ ἀπέσπασε τὸ δακτυλίδιον.

— Ἐάν ἦτο ἀπὸ χαλκόν, ἀνέκραξε γελῶν δὲν θὰ ἔκαμνες τόσον κόπον διὰ νὰ τὸ κακοσυστήσῃς... εἰξεύρεις καλῶς ὅτι θὰ σοῦ τὸ ἀφαινα... Ἰγίαινε μικρὰ. Ἄρῃ τὸ θέλεις, δὲν θὰ τὸ πωλήσω... καὶ ὅταν μοῦ δώσῃς χρήματα, θὰ σοῦ ἀποδώσω τὸ δακτυλίδιον σου... Ἐως τότε, θὰ ἦναι εἰς ἀσφαλὲς μέρος... εἰς ἐνὸς φίλου μου... τοῦ μπάρμπα Μαρδοχαίου.

Καὶ ὁ Κλαύδιος ὑπῆγε νὰ ἐνταχθῆ τὸν φίλον τοῦ Ζοράνδου.

— Σὰς παρακαλῶ, κύριε Μυλωνόπουλε, ἐπανελάβην ἡ Μαργαρίτα, μὴν εἰπῆτε εἰς κανένα ὅτι τυχὸν εἶδετε... μοῦ τὸ ὑπόσχεσθε;...

— Ἀρκεῖ, δεσποινίς, μόνον... αὐτὸς ὁ κύριος Κλαύδιος... ἐάν τοῦτο ἠδύνατο νὰ σὰς διαφωτίσῃ... θὰ σὰς ἔλεγα ὅτι ἦτο εἰς τὰ κάτεργα!...

— ὦ! σιωπήσατε, ἀνέκραξεν ἡ Μαργαρίτα μετὰ πόνου, τὸ ἤξευρα, Μυλωνόπουλε... Εἶναι δυστυχῆς ἔχων ἀνάγκην σωτηρίας!...

— Καλὰ... καλὰ, ἐψιθύρισεν ὁ θαλαμοστόλος, θὰ σιωπήσω, δεσποινίς Μαργαρίτα... Καλὴν νύκτα!

— Καλὴν νύκτα, Μυλωνόπουλε.

— Δὲν εἰσθε δυσηρεστημένη;

— Δυσηρεστημένη;... ὄχι, ἀληθῶς!...

Εἰσθε ἐξαίρετος νέος καὶ ὁ κάλλιστός μου φίλος...

Ὁ Μυλωνόπουλος ἐξέβαλε βαθὴν στεναγμὸν καὶ ἐγένεν ἄφαντος εἰς τὴν κλίμακα διὰ νὰ ἀνελθῆ τὰς πολλὰς βαθμίδας αἰτίνες ἔφερον εἰς τὸ δωμάτιόν του.

Μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τούτου, ἡ Μαργαρίτα ἐβουθήσθη πάλιν εἰς τὰς σκέψεις τῆς.

— Ποῖος τὸ ἔλεγεν ὅτι θὰ ἀναγκασθῶ νὰ ἀφήσω τὸ πτωχὸν αὐτὸ μικρὸν δωμάτιον! ἔλεγε καθ' ἑαυτήν... ποῖα λύπη!... ὑπῆρξα τοσοῦτον εὐτυχῆς ἀφ' ὅτου ἐγνώρισα τὸν Ἀλβέρτον... Ἄχ! δὲν εἰμπορῶ πλέον νὰ ἐργασθῶ... Πρέπει νὰ τὸν ἰδῶ αὐρίον ἐνωρίς.

Ἡ Μαργαρίτα ἐσβυσε τὸ πύραυνον τῆς καὶ ἐπλησίασεν εἰς τὸ παράθυρον διὰ νὰ τὸ κλείσῃ· ἀλλ' ἐνῶ κατεγίνετο εἰς τοῦτο, χεῖρ τις τὴν ἔσυρε βιαίως ἐξωθεν, καὶ ἡ μορφάζουσα κεφαλὴ τοῦ Κλαυδίου ἐπῆρξεν ἐν τῷ σκιάφωτι.

Ἡ Μαργαρίτα ἐξέβαλε κραυγὴν τρόμου. Ὁ Κλαύδιος διεσκέλισε τὸ στήριγμα τοῦ παραθύρου καὶ ἐπήδησεν ἐντὸς τοῦ δωματίου.

— Καλησπέρα, μικρὰ ἀδελφὴ...

— Πῆγαινε, Κλαύδιε... Ἀναχώρησε ἀμέσως, ἢ φωνάζω!...

Ὁ Κλαύδιος ἐκυψεν ἐπὶ τοῦ παραθύρου:

— Μενέλαε Ζοράνδε! εἶπε χαμηλῆ τῆ φωνῆ.

— Παρών! Πρέπει γὰ εἰσελθῆ;

X

ΠΟΥ ΥΠΑΓΕΙ ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ ΤΟΥ ΡΟΔΟΥ!

Ἡ Μαργαρίτα ἔπεσεν ἐπὶ καθίσματος καὶ ἔμεινεν ἀναυδος ὑπὸ τὸ βᾶρος τῆς θλίψεως τὸ ὁποῖον τὴν ἐπίεζε.

Τί θὰ ἔλεγεν εἰς τὸν Γάστων; Πῶς νὰ ἐξηγήσῃ εἰς αὐτὸν τὴν ἐξαφάνισιν τοῦ τιμαλφοῦς ἐκείνου πράγματος; ἐνὸς δακτυλίδιου τὸ ὁποῖον περιῆλθεν εἰς αὐτὸν ἀπὸ τὴν μητέρα του καὶ τὸ ὁποῖον ἔδιδεν εἰς τὴν μνηστὴν του; Αὔριον ἠδύνατο νὰ τὸ ἐξαγοράσῃ ἴσως... Ὁ Κλαύδιος ἠδύνατο νὰ λάβῃ τὰ πάντα ἀπὸ τὸ δωμάτιόν της, ἀλλὰ τὸ δακτυλίδιον ἔπρεπε νὰ ἐπανέλθῃ εἰς αὐτήν.

Ἡ δυστυχὴς κόρη εὐρίσκετο εἰς αὐτὸ τὸ σημεῖον τῶν σκέψεών της, ὅταν, βλέπουσα μηχανικῶς ἐντὸς τοῦ κατόπτρου τὸ ὁποῖον εὐρίσκετο ἀπέναντι αὐτῆς, παρετήρησε τὴν ὠχρὰν καὶ ἀπειλητικὴν μορφήν τοῦ Γάστωνος.

Ἐστράφη μετὰ τρόμου. Ἡ θύρα ἐπανεκλείσε καὶ ὁ Γάστων ἦτο ἐνώπιόν της.

— Σεῖς, Γάστων, εἰς τοιαύτην ὥρην; ἐψιθύρισεν.

— Ἐπεριμένετε ἴσως τινά;
— Κανένα... οὔτε μάλιστα ὑμᾶς, ἐψέλλισεν ἡ Μαργαρίτα ὄλη τρέμουσα. Ἀλλὰ πόσον εἶσθε ὠχρὸς, τί ἔχετε;... ὁμιλήσατε σᾶς παρακαλῶ!

Ὁ Γάστων ἐσταύρωσε τοὺς βραχίονας καὶ ἐστάθη ἔμπροσθεν τῆς νεάνιδος ὡς δικαστής.

— Μαργαρίτα, τῆ εἶπεν, ἔχω ἀνάγκην λήθης, καὶ ἔρχομαι νὰ τὴν ζητήσω!...

— Ἀλλὰ τί σᾶς συνέβη; διέκοψεν ἡ Μαργαρίτα, δὲν σᾶς ἐννοῶ... εἶσθε ὑπὸ τὸ βᾶρος τρομερᾶς θλίψεως, ἢ μᾶλλον,...

— Ἡ μᾶλλον; ἠρώτησεν ὁ Γάστων.

— Ἡ μᾶλλον, εἶσθε μεθυσμένος!

Ὁ ὑποκόμης ὠπισθοχώρησε κατὰ ἐν βῆμα.

— Μεθυσμένος ἀπὸ λύπην καὶ ἀπὸ λύσσαν, πιθανόν...

— Τί πρέπει νὰ κάμω, Θεέ μου! διὰ νὰ σᾶς παρηγορήσω;... Δύναμαι νὰ μετριάσω τὴν ἀπελπισίαν σας;

— Σὺ, ἀθλία; ἀνέκραξεν ὁ Γάστων, ὄχι!... ἡ εἰμαρμένη ἀνθρώπων τινῶν δὲν εἶναι νὰ ἀπατώνται ἀπὸ τινος γυναικας;... Ἀλλὰ με πόσον καταχθόνιον ἐ-

πιτηδεύειντα ἐψεύσθητε!... εἰπέτε τίς σᾶς ἐδίδαξε τόσον καλῶς τὴν πονηρίαν καὶ τὸ ψεῦδος;... Διότι εἰς ἄνθρωπος εἶναι ἀπλοῦς καὶ καλός, πρέπει νὰ τὸν περιπαίξετε χωρὶς τύψιν συνειδήτος; Δὲν εἶναι φρικῶδες νὰ συλλογισθῇ τις ὅτι, πρὸ τριῶν μηνῶν, σᾶς ἠγάπησα πλείτερον παντὸς ἐν τῷ κόσμῳ, σᾶς ἐσεβάσθην ὡς ἀδελφὴν... ὅτι σᾶς ἐνεπιστεύθην τὰ πάντα, τὰς μυστικὰς σκιρτήσεις τῆς ψυχῆς μου, τὰς ἐλπίδας τὰ ὄνειρά μου... καὶ ὅτι οὔτε μία πτυχὴ τοῦ προσώπου σας, οὔτε μία κραυγὴ τοῦ στόματός σας, οὔτε ἐν δάκρυ τῶν ὀφθαλμῶν σας δὲν διέκοψαν, προδίδοντά σας, τριαύτας ἀγίας ἐξομολογήσεις!...

Ἡ Μαργαρίτα ἦτο ὠχρὰ καὶ ἐκπληκτος.
— Εἰς ἐμὲ τῶνόντι ὁμιλεῖτε, Γάστων; ἠρώτησε... Τί συνέβη λοιπόν; Ἀμφότεροι εἴμεθα θύματα φρικώδους τινὸς παρενοήσεως...

— Σιωπήσατε! ἀνέκραξεν ὁ Γάστων, περιττοὶ οἱ λόγοι ἀφοῦ τὰ πράγματα ὁμιλοῦν... ἐάν ὁ Θεὸς δὲν ἐλάμβανεν οἶκτον δι' ἐμὲ, θὰ ἐκυλίετε εἰς τὴν ἀτιμίαν τὸ ὄνομα τὸ ὁποῖον ὁ πατήρ μου ἐκληροδότησεν ἀκηλίδωτον εἰς ἐμὲ...

Ἡ Μαργαρίτα ὠρθώθη, ἀγανακτοῦσα διὰ τὴν τοσαύτην ἀδικίαν.

— Ὅ,τι ἤκουσα, εἶπεν αὐτῇ, θ' ἀφήσῃ εἰς τὴν ψυχὴν μου ἀνάμνησιν ἀνεξάλειπτον, καὶ πᾶν ὅ,τι συμβῇ, τὰ αἰσθήματα τὰ ὁποῖα κατεπατήσατε δὲν θὰ ἐξυπνήσωσι πλέον... Ἀγνοῶ τὰ αἰτία περιφρονήσεως κατὰ τῆς ὁποίας δὲν δύνημαι νὰ ὑπερασπισθῶ...

Ὁ Γάστων ἔλαβε τὴν κεφαλὴν του μετὰς δύο του χεῖρας.

— ὦ Θεέ μου! ἐψιθύρισεν.

Ἐγένετο στιγμή σιωπῆς, ἔπειτα ἐπανελάβε με τόνον τὸν ὁποῖον προσεπάθει νὰ καταστήσῃ σταθερόν:

— Ἄς ἴδωμεν, Μαργαρίτα, συγκατατίθεμαι ἐτι ἀπαξ νὰ σὲ καλέσω με τοῦτο τὸ ὄνομα... δὲν καταλαμβάνεις ὅτι εἰξέρω τὰ πάντα... ὅτι ἤκουσα... εἶδα!... ὅτι εἶναι ἀνωφελὲς νὰ προσποιήσῃτε περισσότερον καὶ ὅτι εἶναι ἀπὸ νὰ ἀνακινή τις πράγματά τινα...

— Ὅχι! ὄχι! θέλω νὰ τὰ μάθω ὅλα, ἐξ ἐναντίας... ὁμιλήσατε... ἐρωτήσατέ με, καὶ σᾶς ὀρκίζομαι...

— Ὅχι! ὄχι! θέλω νὰ τὰ μάθω ὅλα, ἐξ ἐναντίας... ὁμιλήσατε... ἐρωτήσατέ με, καὶ σᾶς ὀρκίζομαι...

— Ὅχι! ὄχι! θέλω νὰ τὰ μάθω ὅλα, ἐξ ἐναντίας... ὁμιλήσατε... ἐρωτήσατέ με, καὶ σᾶς ὀρκίζομαι...

— Ὅχι! ὄχι! θέλω νὰ τὰ μάθω ὅλα, ἐξ ἐναντίας... ὁμιλήσατε... ἐρωτήσατέ με, καὶ σᾶς ὀρκίζομαι...

— Ὅχι! ὄχι! θέλω νὰ τὰ μάθω ὅλα, ἐξ ἐναντίας... ὁμιλήσατε... ἐρωτήσατέ με, καὶ σᾶς ὀρκίζομαι...

— Ὅχι! ὄχι! θέλω νὰ τὰ μάθω ὅλα, ἐξ ἐναντίας... ὁμιλήσατε... ἐρωτήσατέ με, καὶ σᾶς ὀρκίζομαι...

— Μὴ ὀρκίζεσαι! διέκοψε βιαίως ὁ Γάστων... Ἄς λησμονήσωμεν τὸ παρελθόν... Δὲν αἰσθάνομαι ἀρκούσαν δύναμιν διὰ νὰ σὲ μισήσω... Ἐπρεπε, λησμονῶν τὴν ἀδυναμίαν σου, νὰ σὲ κατασυντρίψω ὡς ὄφιν... Ἀλλὰ, τὸ ὁμολογῶ, σὲ ἀγαπῶ μανιωδῶς... ἔσο εἰλικρινής, τοῦλάχιστον ἐν τῇ κισχύνῃ σου... Ὁμολόγησον μόνον, καὶ συγχωρῶ... Δὲν δύναμαι νὰ σοὶ δώσω τὸ ὄνομά μου, ἀλλὰ θὰ σὲ κάμω τοσοῦτον λαμπρὸν καὶ εὐτυχῆ ὥστε αἱ ἀντίζηλοί σου θὰ ὠχρῶσιν!

— ὦ! με ἠπατήσατε, εἶπε μετὰ θλίψεως ἡ Μαργαρίτα, δὲν θέλω τὸν τοιοῦτον ἔρωτα... Γάστων, ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος τοσοῦτον καιρὸν με ἐκέτευε νὰ τὸν ἀγαπήσω... ὁ τοσοῦτον ἀφωσιωμένος καὶ τοσοῦτον καλὸς ἐκεῖνος ἄλθερος; ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος ὅστις ἐθυσίαζε νόμιμον ὑπερηφάνειαν εἰς τὸν ἔρωτα ταπεινῆς καὶ πτωχῆς κόρης... ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος ποτὲ δὲν ὑπῆρξεν, ἢ, τοῦλάχιστον, δὲν ὑπάρχει πλέον... Ἐκεῖνος ὅστις ἐξουσίαζεν ὀλόκληρον τὴν ψυχὴν μου, τὸν ἀπαξιῶ καὶ τὸν περιφρονῶ... Κύριε Βρεζιέρη, δὲν εἶσθε πλέον σήμερον εἰμὴ ξένος τοῦ ὁποῖου ἡ παρουσία εἶναι εἰς ἐμὲ μισητή...

— Ἔως τέλους, ἐψιθύρισεν ὁ Γάστων κτυπῶν τὸ μέτωπον, ἕως τέλους!

Ἡ Μαργαρίτα διελύθη αἰφνιδίως εἰς κλαυθμούς.

— Γάστων, εἶμαι ἀθῶα, ἀνέκραξε πίπτουσα εἰς τοὺς πόδας του.

— Ἀπόδοσόν μοι τὸ δακτυλίδιον τὸ ὁποῖον ἐμίανες, εἶπεν ὁ ὑποκόμης μετὰ ψυχρότητος.

Εἰς αὐτὰς τὰς λέξεις, ἡ καρδία τῆς δυστυχοῦς κόρης συνετρίβη ἐντελῶς. Ἐπεσεν ἀναίσθητος ἐπὶ τοῦ ἐδάφους.

Ὁ ὑποκόμης ἔρριψε τὸ βελάντιόν του πλησίον της καὶ ἐξῆλθεν.

Ἐάν ὁ Κλαύδιος ἐλάμβανε γινῶσιν τοῦ περιστατικοῦ τούτου, εἶναι πιθανόν ὅτι θὰ ἔκαμνε νέαν ἐπίσκεψιν εἰς τὴν ἀδελφὴν του...

Ἡ ἐπομένη ἡμέρα παρήλθε χωρὶς νὰ συμβῇ ἀξιοσημείωτόν τι.

Ὁ Κλαύδιος καὶ ὁ ἀχώριστός του Ζοράνδος ἐπανευρέθησαν τὸ ἑσπέρας εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τῆς Ἀπελπισίας ὁ Κλαύδιος

εἶχεν ὑποσχεθῆ εἰς τὸν ἱππότην νὰ τὸν κάμῃ νὰ γνωρίσῃ τὴν καλλιτέραν κοινωvίνην τῆς συνοικίας.

— Θὰ ὑπάγωμεν ἀπόψε νὰ ἴδωμεν τὴν ἀδελφὴν σου; ἠρώτησεν ὁ Μενέλαος.

— Διάβολο! δὲν περνᾷ ἡμέρα χωρὶς νὰ ὑπάγω νὰ ἐναγκαλισθῶ τὴν μικράν...

— Τί καρδία! ἀνέκραξεν ὁ ἱππότης.

— Βλέπεις Ζοράνδε, αὐτὸ τὸ παιδί εἶναι ὄλη μου ἡ οἰκογένεια... καὶ τὸ καθήκόν μου εἶναι νὰ μὴ κλείω οὔτε μίαν στιγμὴν τοὺς ὀφθαλμούς ἐπὶ τῆς διαγωγῆς της...

— Τὸν ὀφθαλμόν, ἐψιθύρισεν ὁ Μενέλαος, νὰ κλείης τὸν ὀφθαλμόν!

— Ζοράνδε, εἶσθε βλάξ! ὅταν μετχειρίζομαι ἔμπροσθέν τινα, κάμετέ μοι τὴν χάριν νὰ σιωπάτε!

— Καλὰ, θὰ σιωπήσω, ἐψιθύρισεν ὁ ἱππότης.

Μετὰ τὸ δεῖπνον, ὁ Κλαύδιος καὶ ὁ Ζοράνδος ὑπῆγον νὰ κάμουν ἕνα γῦρον εἰς τὴν Ἐστεμμένην Αἴγα, περίφημον γορὸν τῆς συνοικίας, καὶ ἐξελθόντες ἐκεῖθεν διευθύνθησαν πρὸς τὴν ὁδὸν Σαιντέδμην. Εἰς τὸ παράθυρον τῆς Μαργαρίτας δὲν ὑπῆρχε φῶς.

— Ἄ! εἶπεν ὁ Κλαύδιος, μήπως ἡ μικρὰ ἐξῆλθεν;

— Ἀλλὰ, ἠρώτησεν ὁ Μενέλαος, διατὶ εἰσέρχεται πάντοτε ἀπὸ τὸ παράθυρον;

— Τί ἀνόητος εἶναι αὐτὸς ὁ Ζοράνδος! ἐψιθύρισεν ὁ Κλαύδιος. Βλέπεις καλῶς, προσέθηκε μεγαλοφώνως, ὅτι ἡ συνοικία αὐτὴ εἶναι ἡσύχων ἀνθρώπων, ὅλοι κομῶνται εἰς αὐτὴν τὴν οἰκίαν... Μὲ τὸν τρόπον τοῦτον, δὲν ἐνοχλῶ τὸν θυρωρὸν... καὶ ἔπειτα, εἶναι μᾶλλον οἰκιακόν!...

— Ἀλλὰ τὸ παράθυρον εἶναι κλειστόν, παρετήρησεν ὁ ἱππότης.

— ὦ! ἀφοῦ κτυπήσω ὀλίγον, θὰ μοῦ ἀνοιξοῦν. Τώρα βλέπεις.

Δι' ἐνὸς γρονθοκοπήματος, ὁ Κλαύδιος ἔθρυσε μίαν ὑελόν ἔπειτα δρᾶττων τὰ σιδήρα, ἠνοιξε τὸ παραθυρόφυλλον καὶ ἐπήδησεν ἐντὸς δωματίου.

— Πανοῦκλα! ἐμεμφμοίρησεν ὁ Μενέλαος, τοῦτο καλεῖται κτύπημα ἡσύχων.

— Περίμενέ με μίαν στιγμὴν, τῆ εἶπεν ὁ Κλαύδιος, ὅστις ἐπανεκλείσεν ἔσθθεν τὸ παραθυρόφυλλον.

— Ὅψ! εἶναι πληκτικόν ἐπὶ τέλους;

ἐπιθύρουν ὁ ἰππότης, πρέπει πάντοτε νὰ τὸν περιμένω... Εὐτυχῶς θὰ μὲ παρουσιάσῃ μετ' ὀλίγον...

Ὁ Κλαύδιος ἅμα εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον ἔτριψε πυρεῖον καὶ ἤναψε τμήμα κηρίου τὸ ὁποῖον εὗρεν ἐπὶ τῆς ἐστίας.

— Χοῦμ! εἶπε, τί ἄσχημα ὁποῦ μὴ ρίξει ἐδῶ, θὰ ἦναι κάρβουνα... ἡ μικρὰ θὰ εἰσιδέρωσεν... Σήμερον δὲν ἦλθε νὰ μοῦ φέρῃ τὰ χρήματά μου!... Φῦλον ἀπατηλὸν, ἔρρε!... Αὐτὴν τὴν φορὰν δὲν ἔχει νὰ παραπονεθῇ, ἐὰν ἦλθα, τὸ σφάλμα εἶναι ἰδικόν της...

Ὁ Κλαύδιος περιέφερε πανταχοῦ τὰ βλέμματα.

Τὸ δωμάτιον ἦτο ἐν τελείᾳ τάξει· μόνον, τὰ παραπετάσματα τῆς κλίνης ἦσαν κεκλεισμένα.

— ὦ! ἐσκέφθη ὁ Κλαύδιος, μήπως κοιμᾶται;... Ἀλλὰ εἰμπορῶ πάντοτε νὰ παρατηρήσω τὰ συρτάρια... ὦ! ὦ! τί εἶναι τοῦτο; Βαλάντιον, χρυσίον!... συγχωρήσατε τὸ ὀλίγον ποσόν, ἰδοὺ λίραι... εἶναι δι' ἐμὲ, ἀναμφιδόλως... καὶ τὴν κατηγόρου!

Ὁ μονόφθαλμος ἤρχισε ν' ἀριθμῇ τὸ ποσόν.

— ὦ! τὰ ὠραῖα κίτρινα... Θὰ φέρω τὸν Ζοράνδον εἰς τὴν Χάλλην... Ἡ Χάλλη εἶναι λαμπρὰ τὴν πρωΐαν, ὅταν ἔχη τις τὸ θυλάκιόν πλήρες καὶ τὸν στόμαχον κενόν...

Καὶ ἑτερέτισεν:

Ἄ! ἡ χάλλη εἶναι εὐάρεστος, ὅταν ἡ ξεῦρη τις νὰ κρατῇ τὸν βαθμὸν του!

Ὁ Κλαύδιος ἐσιώπησεν αἰφνιδίως. Εἶχεν ἀκούσει βήματα εἰς τὸν διάδρομον.

— Δεσποινὶς Μαργαρίτα!

Ὁ Κλαύδιος ἔσβυσε γρήγορα τὸ φῶς.

— Εἶναι ὁ θαλαμοστόλος, εἶπε καθ' ἑαυτὸν, θὰ θέλῃ νὰ εἰσέλθῃ ἴσως... ποία διαγωγὴ!... Νομίζω ὅτι νοστιμεύεται τὴν Μαργαρίταν, ἀλλ' αὐτὴ τὸν ἀποφεύγει.

— Ἐ! γειτόνισά μου! ἐξηκολούθησεν ὁ Μυλωνόπουλος.

— Εἶδες ἐκεῖ οἰκειότητα ποῦ ἔχει ὁ ζητιάνος!

— Καλὴ μου μικρὴ γειτόνισα!

Ὁ Κ. Κλαύδιος ὕψωσε τοὺς ὤμους.

— Νιαοῦριζε ὅσον θέλεις!

— Κοιμᾶσθε;... Δὲν κοιμᾶσθε, ἀφοῦ εἶδα φῶς διερχόμενος...

— Τί λυσσασμένο ὁποῦ εἶναι αὐτὸ τὸ ζῶον, ἐμεμφιμοίρησεν ὁ Κλαύδιος. Θὰ ἐξυπνήσῃ τοὺς γείτονας...

Ὁ Μυλωνόπουλος ἦτο τρώντι ἀνήσυχος. Ἰποψίαι διεπέρασαν τὸ πνεῦμά του καὶ ἤθελε νὰ βεβαιωθῇ.

— Δεσποινίς, ἀποκριθῆτε... ἡ ῥίπτω τὴν θύραν.

Ὁ Κλαύδιος ἤνοιξε βιαίως.

— Τί ζητεῖς; ἀνέκραξε.

— Σεῖς ἐδῶ! εἶπεν ὁ Μυλωνόπουλος.

— Πῶς! αὐτὸ σὲ πειράζει;

— Ποῦ εἶναι ἡ Μαργαρίτα; Τί τὴν ἐκάμετε;

— Πήγαινε ἀπ' ἐδῶ, ἢ σὲ πνίγω!

Ὁ Μυλωνόπουλος παρεμέρισε βιαίως τὰ παραπετάσματα, καὶ εἶδε τὴν Μαργαρίταν, φοροῦσαν τὴν λευκὴν ἐσθῆτά της καὶ κειμένην ὡχρὰν καὶ ἄψυχον.

— Ἄχ! Θεέ μου! εἶναι νεκρά!

— Νεκρά; ἔλα δά! εἶπεν ὁ Κλαύδιος μετὰ τρόμου.

— Γρήγορα! ἕνα ἰατρόν! ἐπανελάβεν ὁ Μυλωνόπουλος, τρέξετε... ἐκεῖ... εἰς τὸν ἀριθμὸν 39!... Τὸ πύραυνον... οἱ ἀνθρακες!... ἐφρονεῦθη...

— Ἄχ! δὲν ἔχω πλέον δυνάμεις, εἶπεν ὁ Κλαύδιος.

— Πηγαίνω ἐγὼ, εἶπεν ὁ Μυλωνόπουλος. Ἰδοὺ ὕδωρ, βρέξατε τοὺς κροτάφους της... Θὰ σὰς ζητήσω λόγον!...

Ὁ Μυλωνόπουλος ἐξῆλθε τρέχων.

Ὁ Κλαύδιος ἐσύρθη μέχρι τῶν ποδῶν τῆς κλίνης τῆς Μαργαρίτας. Ἦτο ἀγνώριστος.

— Εἰπέ μου λοιπόν, μικρὰ, ἐπιθύρισε με φωνὴν διακοπτομένην, δὲν μὲ ἀναγνωρίζεις;... Εἶμαι ἐγὼ, ὁ ἀδελφός σου Κλαύδιος!... Ἀναχωρῶ διὰ τὴν Ἀμιένην, σοὶ τὸ ὀρκίζομαι...

Ὁ μονόφθαλμος διεκόπη.

— Δὲν μὲ ἀκούει... Πῶσον εἶναι ὠραία! ποτὲ δὲν τὴν εἶδα τοιαύτην... Μαργαρίτα συγχώρησόν με... Πάντοτε σὲ ἠγάπων πολὺ!... Ναὶ μὲν σχεδὸν δὲν ἐφαίνετο, ἀλλ' ἐν τούτοις... Πάντοτε ὑπῆρξες καλὴ ὡς ἄγγελος... Μαργαρίτα! δὲν θὰ πῶ πλέον... Θὰ ὑπάγω εἰς τὴν Ἀμιένην, θὰ ἐργασθῶ... Δὲν θ' ἀκούσης πλέον τὸ ὄνομά μου...

Ὁ Κλαύδιος διεκόπη καὶ πάλιν πρὸς στιγμὴν.

— Λί ψυχραὶ αὐταὶ χεῖρες, ἐπανελάβη μετὰ συγκινήσεως βαθείας, οἱ μεγάλοι αὐτοὶ ἐρθαλμοί...

Καὶ προσέθηκε χαμηλοφώνως:

— Νομίζω ὅτι σοβοῦμαι.

Μέγας θόρυβος ἠκούσθη ἐξώθεν. Ὁ Λετeliέρος, ὁ Μονκλάρ, ὁ Γούγος καὶ πολλοὶ νέοι εἰσῆλθον εἰς τὸ δωμάτιον τῆς ἐργατρίας.

— Ποῦ εἶναι τὸ δεῖπνον; ἔκραζεν ὁ Γούγος;

— Πῶς! καμμία προετοιμασία; προσέθηκεν ὁ Μονκλάρ.

— Τὸ δεῖπνον! τὸ δεῖπνον!...

Ὁ Γάστων εἰσώρμησεν εἰς τὸ δωμάτιον. Γραμματίον τῆς νεάνιδος τὸν προσεκάλει. Ὁ θεὸς του τὸν ἠκολούθει.

Συγχρόνως μὲ τὸν Κ. Πομμερβίλ, ὁ Μυλωνόπουλος ἐπανεῆλθε συνοδευόμενος ἀπὸ τὸν ἰατρόν.

Ὁ ἰατρός ἐπλησίασεν εἰς τὴν κλίνην, ἔλαβε τὴν χεῖρα τῆς Μαργαρίτας καὶ τὴν ἄφησεν ἀμέσως νὰ ἐπαναπέσῃ.

— Ἡ νέα αὐτὴ κόρη εἶναι νεκρά! εἶπεν.

Ὁ Γάστων ἐξέβαλε φωνὴν σπαρακτικὴν.

Ὁ Μυλωνόπουλος ἐθρήνη.

Ὁ βαρῶνος ἐπλησίασε τὸν ἀνεψιὸν του καὶ ἔλαβε τὴν χεῖρά του.

— Γενναϊότης, Γάστων, τῷ εἶπε χαμηλοφώνως.

— Ἰδοὺ μία ἐπιστολὴ, εἶπεν ὁ Γούγος.

— Ἄς τὴν ἀναγνώσωμεν! ἀνέκραξεν ὁ Μυλωνόπουλος.

Καὶ ἀνέγνωσεν:

« Ὅταν ἰδῆς τὴν ἐπιστολὴν ταύτην, Κλαύδιε, ἡ δυστυχὴς Μαργαρίτα δὲν θὰ ὑπάρχῃ πλέον... Δὲν πρέπει νὰ δυσαρστηθῆς διότι σοὶ κρύπτω τὰ αἴτια τὰ ὁποῖα μὲ ἠνάγκασαν νὰ ἀφήσω τὴν γῆν ταύτην ὅπου ὁ φόβος τοῦ Θεοῦ ἔπρεπε νὰ μὲ κρατήσῃ... Ἀκατανίκητος ἀπελπισία παρέλυσεν τὴν ἐγκαρτέρησίν μου... Ἐπιθυμῶ ὁ θάνατός μου νὰ σοὶ ἀφήσῃ ἐντύπωσιν σπουδαίαν καὶ νὰ σὲ καταστήσῃ καλλίτερον... Εὐχου θερμῶς ὅπως συγχωρήσῃ ὁ Θεὸς τὸ ἐγκλημά μου καὶ μὲ ἐνώσῃ μετὰ τὴν μητέρα μου. Σὲ ἠγάπων ἐκ νηπιότητος, Κλαύδιε, καὶ δὲν αἰσθάνομαι τὴν δύναμιν νὰ μετανοῶ διὰ τοῦτο. Θὰ λυπηθῆς τὴν μόνην σου φίλην, δὲν ἔχει οὕτω, ἐκείνην ἥτις ἐνόησε σὲ ἐβοήθει

νὰ ζῆς;... Ὅχι εὖρος ἐπὶ τῆς ἐστίας μου βαλάντιον μὲ χρυσίον... Μὴ τὸ ἐγγίσῃς, σὲ καθικεταῦω, εἶναι χρήματα κατηραμένα... »

Ὁ Κλαύδιος ἀπέθηκε σιωπηλῶς τὰ χρήματα ἐπὶ τῆς ἐστίας.

Ὁ Μυλωνόπουλος ἐξηκολούθησε χύων θερμὰ δάκρυα:

« Νὰ δώσης τὰ ἄνθη μου καὶ τὰ πτηνὰ μου εἰς τὸν γείτονά μου Μυλωνόπουλον... εἶμαι βεβαία ὅτι θὰ φροντίσῃ δι' αὐτά... Καὶ ἐπειτα, σὲ ἐξορκίζω, μὲ τὴν ποσότητα τὴν ὁποῖαν θὰ συνάξῃς ἐκ τῆς πωλήσεως τῶν ἐπίπλων μου καὶ τῶν ἐνδυμάτων μου, ἐξαγόρασε τὸ δακτυλίδον τὸ ὁποῖον ἔλαβες ἀπὸ ἐμὲ καὶ φέρε το εἰς τὸν Κ. Βρεζιέρην... »

— ὦ! θεῖέ μου, πόσον ὑποφέρω! ἐπιθύριζεν ὁ Γάστων. Ἐγὼ τὴν ἐφόνευσά!...

« Ἐργάζου, ἐξηκολούθησεν ὁ θαλαμοστόλος, προσπάθησον νὰ σχετισθῆς μὲ τὸν Μυλωνόπουλον, θὰ σοὶ δώσῃ καλὰς συμβουλὰς, καὶ τὴν ἡμέραν καθ' ἣν θὰ γίνῃς ἄξιός τῆς φιλίας του, ἡ πτωχὴ ἀδελφὴ σου θὰ εὐχαριστηθῇ! »

— Ἀδελφὴ του! ἀνέκραξεν ὁ Γάστων.

Ἐκλινε τὰ γόνατα πρὸ τῆς κλίνης τῆς Μαργαρίτας καὶ ἔλαβε τὴν ψυχρὰν χεῖρά της, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἐπέθηκε τὰ πυρέσσοντα χεῖλη του.

— Ἐ λοιπόν! θὰ ἐργάζεσθε τώρα; ἠρώτησεν ὁ Μυλωνόπουλος τὸν Κλαύδιον. Ἐὰν κάμετε ὅ,τι αὐτὴ ἐπεθύμησε, θὰ σὰς συγχωρήσωμεν...

— ὦ! τὸ ὀρκίζομαι! εἶπεν ὁ Κλαύδιος τεταπεινωμένος.

— Τί νὰ κάμωμεν τὸν Γάστων; ἠρώτησε χαμηλοφώνως ὁ Γούγος τὸν βαρῶνον.

— Πρέπει νὰ τὸν ἀφήσωμεν κατὰ πρῶτον νὰ κλαύσῃ, ἀπεκρίθη ὁ Κ. Πομμερβίλ.

— Καὶ ἐπειτα;

— Ἀφοῦ κλαύσῃ ἐπὶ ἑξ μῆνας, θὰ ἦναι μελαγχολικός ἐπὶ ἕν ἔτος, καὶ εἰς τὸ τέλος τοῦ δευτέρου ἔτους θὰ σκεφθῇ περὶ γάμου.

Ἐκ τοῦ γαλλικοῦ

A. Γ. ΣΚΑΛΙΔΗΣ.

ΕΡΩΣ.

Α.

Δὲν θέλω κάλλος αὐθαδῆς παρθένου ἀλαζόνος,
ἤρασις ἐκ τῆς καλλονῆς, ψυχρὰς ἐκ ὠπυμαμάτων·
Ἠλέμια δὲν ἔριψα ποτὲ εἰς πέτρους ταύνας,
οὐδ' εἰς φιάλην γίλιθουσαν πλὴν γείραν ἀνωμάτων.
Δὲν θέλω ὄψιν φλογεράν, δὲν θέλω ῥόδου στόμα,
εἶναι ἐξέγερσις σαρκὸς τὸ πορφυρῶδες χρῶμα.

—οο—

Τὴν θέλω ἀσθενῆ ἐγὼ τὴν φίλην μου, ταχεῖαν,
Ὠρὰν τὴν θέλω, καὶ λευκὴν, ὡς νεκρικὴν σινδόνην.
Μὲ εἰκοσι φθινίπωρα, μὲ ἀνοιξίν καμιλίαν,
Μ' ὀλίγον σῶμα — ἀνεμον σχεδὸν — ὀλίγην κόριν.
Τὴν θέλω ἐπιθάνατον μ' ἰθανοσίας μύρον,
Κόρην καὶ φάσμα, σάβανον ἀντὶ ἐσθῆτος σύρον.

—οο—

Τὴν δυσυχῆ! λειπόθυμον τὴν θέλω, πάντῃ μόνην.
Ἄνευ μητρὸς ἢ ἀδελφοῦ, αὐτὴ καὶ ὁ Θεὸς τῆς.
Εἰς παιδιὰδα ἔρημον τὴν θέλω ἀνεμώνην,
Κ' ἐγὼ νὰ ἤμκι μῆτηρ τῆς, ἐγὼ καὶ ἀδελφὸς τῆς.
Ἀργὰ νὰ τὴν χειραγωγῶ τὴν κόρην εἰς πᾶν βῆμα,
Καὶ νὰ προσκρούσωμεν ὁμοῦ εἰς τὸ πλησίον μνημα.

—οο—

Δὲν θέλω οὔτε ἄψυχον, οὔτ' ἔμψυχον κενένα
Νὰ ἀγαπᾷ, οὐδὲ πτηνὰ, οὐδ' ἄνθη, οὐδ' ἀστέραις·
Ὅτι δὲν εἶμαι δι' αὐτὴν νὰ ἦναι ὄλα ξένα,
Καὶ νὰ κατέγω ὄλας τῆς τὰς νύκτας καὶ ἡμέρας.
Κ' εἰς ὕπνον ὅταν κλείωσι γλυκὺν οἱ ὀφθαλμοί τῆς,
Εἰς ὄναρ νὰ μὲ θεωρῆ ἀγαπῆς ἢ ψυχῆ τῆς.

—οο—

Δὲν ἀγαπῶ αἰσθήματα διόλου μοιρασμένα,
Ἀγάπην ἣτις δίδεται κ' εἰς ἄλλους ἐξαντλεῖται.
Ὅστις τὰ πάντα ἀγαπᾷ δὲν ἀγαπᾷ οὐδένα . . .
Ἐκ τούτου ἴσως παρ' ἐμοῦ ὁ ἥλιος μισεῖται,
Διότ' εἰς ἄλλους τὰς χρυσὰς ἀκτῖνας του χαρίζεται,
Κ' ἐπίσης ὡς τὸν Βύρωνα τὸν πύθικον φωτίζει....

—οο—

Θέλω τὸ σὺμπαν εἰς τὸ ἐν κ' ἐμὲ εἰς τ' ἄλλο μέρος,
Καὶ νὰ ἐκλέξῃ! — Ἄγνωτ' εἰς ἄλλο θέλω ἔτι.
Πλὴν θέλω! τὸσος δὲν ἀρκεῖ εἰς τὴν ψυχὴν μου ἔρωσ,
Ἀκόμη ἢ καρδίᾳ μου καὶ πλάττει καὶ προσθέτει.
Πρόσθετε, πρόσθετε μωρὰ καὶ ἔσωτος καρδίᾳ·
Ὅτ' ἔλθῃ κ' ἢ ἀφαιρέσει, θὰ ἔλθῃ κ' ἢ πενία . . .

—οο—

Θέλω τὴν φίλην μου ὦδην ἐκλείπουσαν ἡρέμα·
Ἀθανασίας βλέπουσαν ὄδον εἰς τάφου στόμα.
Καλὴν καὶ μελαγχολικὴν, μὲ ἡμερον τὸ βλέμμα,
Μὲ φουρμένην πέφυγα εἰς καταρβέον σῶμα.
Τὴν θέλω κόρην, ἀδελφὴν καὶ φίλην μου ἀγίαν,
Ἄλλ' ὄχι καὶ νυμφίαν μου, ἀλλὰ ποτὲ νυμφίαν!

—οο—

ὦ, πῶς θὰ ἐνοσῆλευον τὴν κόρην τελευτῶσαν!
Μὲ ποῖαν, ποῖαν ἄφωνον γεργὴν θὰ τὴν προσεῖχα.
Θὰ εἶχε προσκεφάλαιον καρδίαν ἀγαπῶσαν,
Καὶ μόνον μου ἀντίζηλον τὸν θάνατον θὰ εἶχα.
ὦ, πῶς θὰ ἐνοσῆλευον τὴν ἀσθενῆ περβένον,
Ὠχρὸς, συνέχων τὴν πνοὴν καὶ ἄγρυπνος προσμένων!

Β.

Πολλάκις εἰς τοὺς ὕπνους μου ἢ ἀσθενίς μου φθάνει,
Ὠραία ὡς ἡ φθίνουσα χειμερινὴ σελήνη.
Μὲ λέγει, ὅταν πέσωσι τὰ φύλλα θ' ἀποθάνῃ,
Καὶ τὸ ἀγνόν τῆς μέτωπον εἰς ἀσπασμὸν μὲ τείνει.
Πολλάκις καὶ μὲ ἀνοικτὸν τὴν διακρίνω ἔμκα,
Ἄλλοτε κάτω, ἄλλοτε εἰς τ' οὐρανοῦ τὸ δῶμα.

—οο—

Πολλάκις γράφων δι' αὐτὴν μίαν ὦδην, ἐν ἄσμα,
Ἀπέναντι μου φιλικῶς τὴν θεωρῶ νὰ νεύῃ,
Καὶ κλίνον εἰς τὸ γῆθός μου τὸ περιλιμένον φάσμα,
Βραδέως τὴν ἰδίαν τῆς ὦδην μ' ὑπαγορεύει.
Πολλάκις μόνος, ἄγρυπνῶν εἰς νύκτα τρικυμίας,
Εἰς τὴν λευκὴν ἀναλαμπὴν τὴν βλέπω τῆς ἐξίας.

—οο—

Καὶ ἄλλοτε πλανώμενος εἰς χιονώδη ὄρη,
Τὴν βλέπω εἰς τὴν στίλβουσαν χιόνα ν' ἀποθνήσκῃ,
Καὶ νὰ συναποθάνωμεν μὲ προσκαλεῖ ἢ κόρη.
Καὶ ἄλλοτε τὸ βλέμμα μου ἐξαίφνης τὴν εὐρίσκει,
Μὲ μέτωπον ἀστερωπὸν ἐντὸς κοιμητηρίου,
Στηριζομένην νωχελῶς ἐπὶ σταυροῦ μνημείου.

—οο—

Παντοῦ, παντοῦ τὴν ἀπαντῶ εἰς συντριμμένην γῆλην,
Εἰς δάσους ἔρημον ναὸν, εἰς ὠχρῶντα κρῖνα·
Παντοῦ, παντοῦ τὴν ἀπαντῶ τὴν ἀσθενῆ μου φίλην,
Ἄλλὰ ποτὲ εἰς φῶς Θεοῦ, ποτὲ ὑπὸ ἀκτῖνα . . .
Τὴν βλέπω εἰς νεάνιδος συντριμμένης σχῆμα,
Καὶ εἰς ἀγγέλου λείψανον φερόμενον εἰς μνημα!

—οο—

ὦ, πόσας δὲν ἠτένισα νεάνιδας δακρῶν,
Διότι ἦσαν κάτωχροι κ' εἶχον μορφήν νοσοῦσαν.
ὦ, πόσας ἐσυνόδευσα νεκρὰς εἰς τὸ μνημεῖον,
Νομίζων πῶς ἀκολουθῶ τὴν φίλην μου θανούσαν.
Ποσάκις εἶδον ν' ἀνοιχθῆ νεκρὰς ἀγνώστου γόμα,
Καὶ μ' εἶπεν «ἀκολουθεῖ με, ἐγὼ εἶμαι τὸ πτώμα.»

—οο—

Τὴν νύκτα χθὲς εἶχα πολλὴν, πολλὴν βαρυθυμίαν
Καὶ ἦλθεν εἰς τὸ στήθος τῆς προσέκλινα ἐπάνω,
Καὶ σκυθρωπὸς τῆς ἔλεγεν καὶ μὲ φωνὴν βραδείαν,
«Ὅταν τὰ φύλλα πέσωσι, μαζὺ σου θ' ἀποθάνω».
Καὶ μειδίωσα μ' ἤκουε, σιγῶσα μ' ἐθαύρει,
Καὶ τὸ κοινὸν μνημεῖόν μας ἐρέμβασεν ἢ κόρη....

ΑΧΙΛΛΕΥΣ ΠΑΡΑΣΧΟΣ.

—οο—

ΤΟ ΦΡΟΥΡΙΟΝ ΤΟΥ ΚΑΡΡΟΥ.

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

(Συνέχεια· ἴδε φυλ. 61).

~~~~~

— Αἱ ἐπιστολαὶ τοῦ θέλουσι τὸ ἀπο-
δειξεῖ! ὑπέλαβεν ὁ Ἑβρῆκος σύρων ἐκ τοῦ
κόλπου του τὸν φάκελλον ὃν εἶχε λάβει
τὴν πρῶταν παρὰ τῆς θείας του. Ἴδου μί-
α ἐν ἡ ὀμιλεῖ περὶ τῶν πρὸς τὸν θεῖόν μου
ὑποχρεώσεων αὐτοῦ καὶ ἰδοὺ ἄλλη ἐν ἡ
ἀγγέλει τὸν μετὰ τῆς Βεκούμ γάμον του
καὶ τὴν πρόθεσιν νὰ ἀποστείλῃ χρήματα
ἵνα πληρώσῃ τὴν ὀφειλὴν τῆς εὐγνωμοσύ-
νης αὐτοῦ καὶ τῆς μητρὸς του.

Ὁ σὶρ Ζάσπερ Πέππερ ἤρχισε πάσχων.
Ἡ ἀνάμνησις περαστάσεών τινων συμ-
βάντων πρὸ δεκακοκτῶ ἐτῶν ἐπῆλ-
θεν εἰς τὸν νοῦν του δυσαρέστως· διότι
οὐδεὶς ἠδύνατο νὰ προῖδῃ ποῦ ἤθελον κα-
ταλήξῃ αἱ ἐξηγήσεις τοῦ τρομεροῦ τού-
του νέου, οὔτε εἰς τίνας ἀνακαλύψεις ἤ-
θελε φθάσει.

— Εἶναι ἀληθές, εἶπεν ὁ βαρῶνος δι-
δων τὰς ἐπιστολάς εἰς τὸν στρατηγὸν
Βουσιέ, οὐδεμία ἀμφιβολία μένει ἐπὶ τοῦ
ἀντικειμένου τούτου.

— Τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι ὁ Μουσκρόβ
ἦτο λίαν περιωρισμένος ὡσάκις ὠμίλου
αὐτῷ περὶ τῆς οἰκογενείας του, ὑπέλαβεν
ὁ στρατηγός· ἀλλὰ δὲν ὑπωπτεύομην ὅτι
ἦτο ὡσὺ ταπεινὴ.

— Ἴδου τί εἶναι διαβολικῶς νόστιμον,
προσέθηκεν ὁ λοχαγὸς Ἑρβερτ, ἀφοῦ τὸν
μετεχειρίσθησαν ὡς ὑψηλότητα καὶ ἡγε-
μόνα ἐν Λονδίῳ ἐπὶ τρεῖς ὀλοκλήρους
μῆνας!

Ὁ Μίραν ἐπεστράφη μανιώδης κατὰ τοῦ
λοχαγοῦ· ἀλλ' οὗτος ὅστις ἤθελε ταπει-
νώσει τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑπὸ τὸ βλέμμα ἐ-
κείνου, ἤδη ἠτένισεν αὐτὴν μετὰ τῆς ψυ-
χρότερης ἀδιαφορίας. Ὁ νέος Ἰνδὸς ἠδύνα-
το νὰ ἦναι πλούσιος καὶ προικισμένος δι'
ὄλων τῶν πλεονεκτημάτων τὰ ὅποια κο-
σμοῦσι τὴν ζωὴν ἀλλ' «ἀπώλεσε τὸ γέ-
νος.» Ὁ λοχαγὸς ἠδύνατο καὶ νὰ τὸν ὑ-
βρίσῃ, διότι εἶχε τὸ δικαίωμα τῆς ἀπο-

ποιήσεως τοῦ νὰ κτυπηθῇ μετ' αὐτοῦ.

Ὁ σὶρ Οὐίλλιαμ Μουβράϋ ἠσθάνθη ὅτι
ἦτο καιρὸς νὰ τελειώσῃ σκηρὴν, ἣτις ἦτο
ἐπίσης κοπιώδης διὰ τὴν Ἑλλεν ὡς καὶ
διὰ τὸν Μίραν.

— Ὑγιαινέτε κύριε, εἶπεν εἰς τὸν Ἰνδόν·
καὶ ἂν κρονοῦμαι νὰ λάβω τὴν τιμὴν νὰ
σὰς δεχθῶ εἰς τὸ μέλλον, δὲν προέρχε-
ται ἐκ τῶν προλήψεων τοῦ γένους ἢ τῆς
βαναυσότητος τοῦ πάππου σας, ἀλλὰ
διότι ἐξυβρίσατε ἐκ προμελέτης νέον τὸν
ὅποῖον ἀγαπῶ δικαίως, καὶ διότι παρε-
βιάσατε τοὺς νόμους τῆς συμπεριφορᾶς
καὶ τοῦ καλῶς ζῆν οἵτινες εἶναι ἡ σωτη-
ρία τῆς κοινωνίας. Ἡ τιμωρία σας ἦτον
αὐστρα ὅσον καὶ δικαία.

Ὁ Μίραν οὐδὲ νὰ ἀντεῖπῃ ἐπεχειρήτην.
Ἀλλὰ ῥίψας ἐπὶ τῆς λειποθυμημένης
κόρης βλέμμα ὅμοιον ἐκείνου ὅπερ ἔριψεν
ὁ Ἐωσφόρος πρὸς τὸν παράδεισον ὅτε ἐξε-
διώχθη αὐτοῦ τιμωρηθεὶς, ὁ Μίραν ὤρμη-
σε, τὴν καρδίαν ἔχων καὶ τὴν κεφαλὴν
φλογιζομένην, εἰς τὴν δενδροστοιχίαν ὅ-
που περιέμενον οἱ ὑπηρέται κρατοῦντες
τοὺς ἵππους.

Ἡ δυστυχὴς Ἑλλεν, ἀναίσθητος ἔτι, ἐ-
κομίσθη εἰς τὸ φρούριον ὑπὸ τοῦ ἐξαδέλ-
φοῦ καὶ τοῦ ἐραστοῦ τῆς, καὶ ἀφέθη εἰς
τὰς περιποιήσεις τῆς τροφοῦ καὶ τῆς μί-
στρας Ζάρμου.

Ὁ Μίραν-Ἄφαξ ὡς ἐξῆλθε τοῦ κήπου
ἀφῆκε τὸν χαλκὸν εἰς τὸν ζωηρὸν ἵππον
του, ὅστις ἤρχισε τρέχων ἀσκόπως ἐπὶ
τοῦ ἀμμάδου καὶ ἀνωμάλου τούτου ἐ-
δάφους.

Τὸ αἷμα τοῦ νέου Ἰνδοῦ ἔβραζεν εἰς
τὰς φλέβας του· εἶχε πληγωθῆ εἰς τὸ
εὐαίσθητότερον μέρος, εἶχε ταπεινωθῆ
ὑπὸ τοῦ ὄντος ὅπερ ἐβδελύσσετε, ἐπὶ
παρουσίᾳ τοῦ μόνου προσώπου τὸ ὅποῖον
ἠγάπα. Τὸ θριαμβευτικὸν βλέμμα τοῦ
Ἑβρῆκου, τὸ ὑπεροπτικὸν μειδίαμα τῶν
συντρόφων του, τὸν ἐξήγειρον μέχρι μα-
νίας.

— Θὰ ἴδωμεν, ἐπιθύριζε μεταξὺ τῶν
συνεσφιγμένων ὀδόντων του, ἂν ἦναι ἐπί-
σης ἀνδρείος εἰς τὴν μονομαχίαν ὅσον καὶ
εἰς τοὺς λόγους! . . . Ὁ ἀποθάνῃ! Τὸ ἐ-
ρῦθημα τοῦ αἵσχους δὲν θέλει ἐξαλειφθῆ
ἐκ τῆς παρειᾶς μου ἢ ἀφοῦ ὁ θάνατος ὠ-
χράσει τὴν ἰδικτὴν του.

Ἐπὶ μίαν ὥραν, ὁ ἄθλιος, κεντούμενος

ἐκ τῆς ζηλοτυπίας καὶ τῆς ταπεινωθείσης ὑπερηφανείας, ἐξηκολούθησε τὸν ἀνιλεῖ καλπασμόν του· πολλάκις ὁ εὐγενὴς κέλης του ὀλίγον ἔλειψε νὰ καταπέση, ἀλλ' οἱ πτεριστῆρες τοῦ ἵππέως ἀνασκάπτου-τες τὰ ἀχνίζοντα πλευρά του, τὸν ἔκα-μον νὰ ὀρᾷ πρὸς τὰ ἔμπρὸς μετὰ ταχύ-τητος αὐξάνουσης. Ὁ κονιορτὸς περιέβαλ-λεν αὐτὸν καὶ ἡ ἄμμος καὶ οἱ χάλικες ἀ-νεπὶδων ὑπὸ τοὺς πόδας του.

Ὁ Μίραν διέτρεξεν οὕτω τὴν πεδιάδα καὶ τὰ συνορεύοντα μετὰ τοῦ Καρρῶου ἔλη. Ἐφθασε τέλος παρὰ τὸν ποταμόν, ὅστις ἔρρεε μεταξύ δύο ὄχθων ἀποκρήμνων. Ὁ ἵππος ἐδίστασε νὰ πηδήσῃ, ἀλλ' ὁ ἀ-νιλεὴς πτεριστῆρ ἐχώθη εἰς τὰ σπλάγ-χνα του καὶ ἠκούσθη ὁ δοῦπος τῆς πτώ-σεως αὐτῶν εἰς τὸ μέσον τῶν ὑδάτων, καὶ μετ' ὀλίγον, ἵππος καὶ ἵππεὺς ἐπά-λαιον κατὰ τοῦ ρεύματος.

Τὸ λουτρὸν τοῦτο ἐπέφερον ἠλεκτρι-κὸν ἀποτέλεσμα ἐπὶ τοῦ Μίραν, τὸ πυ-ρετῶδες αἷμά του ἀνῆλθεν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του. Κατῶρθωσεν, ἐντούτοις, νὰ κρατηθῇ ἐπὶ τοῦ ἵππου, μέχρις οὗ ἔφθασεν εἰς τὴν ἀντίπεραν ὄχθην, ὅπου ἦσθάνθη σκοτο-δίνην· ἤθελε δὲ πέσει ἂν ὁ στιβαρὸς βρα-χίων τοῦ Βίλλ Σίδερελ, τοῦ κονικλο-τρόφου, ὅστις περιεφέρετο κατὰ τὰ μέρη ταῦτα, δὲν ἤθελε τὸν ὑποστηρίξει.

— Τί σὰς συνέβη, κύριε; ἠρώτησε μετὰ σεβασμοῦ, διότι ἡ ἐλευθεριότης τοῦ ἵππέως εἶχε κατακτήσει τὸν αἰσχροκερδῆ γέροντα. Ἐσκέπτετο ὅτι εἶχεν ἀκόμη νὰ κερδίσῃ χρυσόν.

— Τίποτε, τίποτε, ὑπέλαβεν ὁ νέος μετὰ φωνῆς ἀσθενοῦς.

— Τίποτε! ἐπανελάβεν ὁ κονικλοτρό-φος θωπεύων τὰς πλευρὰς τοῦ τρέμοντος ἔτι ἵππου. Ἀλλὰ νομίζω ὅτι διὰ τὸ τί-ποτε δὲν διακινδυνεύη τις οὕτω τὴν ζωὴν του! Μήπως καταδιώκεσθε;

— Ὄχι.

— Τότε θὰ καταδιώκετέ τινα;

— Ὄχι.

— Δύνασθε νὰ ἐμπιστευθῆτε εἰς ἐμέ.

Εἶμαι ἐκ τῶν ἀνθρώπων ἐκείνων οἵτινες διακινδυνεύουν ψυχὴν καὶ σῶμα ἵνα ὑπη-ρετήσωσι φίλον τινα ἢ νὰ ἐκδικηθῶσιν ἐχθρόν.

Ἀμέσως ἐπῆλθε τῷ Μίραν ἡ ἰδέα ὅτι ὁ ἀνθρώπος οὗτος ἠδύνατο νὰ τῷ φανῇ

χρήσιμος. Αἱ σκέψεις του, τὴν στιγμὴν ταύτην ἦσαν σκοτειναὶ καὶ συγκεχυμέναι ὡς αἱ πρῶται ἀποφάσεις τοῦ ἐγκλήματος.

— Ὡδηγήσετέ με εἰς τοῦ σὶρ Ζάσπερ, εἶπεν.

— Εὐχαρίστως, κύριε. Καὶ θέλομεν ὁ-μιλήσει πάλιν περὶ τῆς ὑποθέσεως ταύτης;

— Ἰσως.

Εἶτα, λαβὼν πλάκα χρυσοῦ καὶ ἀργύ-ρου ἐκ τοῦ θυλακίου του, τὴν ἔρριψεν εἰς τὸν πῖλον τοῦ Βίλλ. Οὗτος δὲ ἐσκέφθη ὅτι τὸ πτηνὸν τὸ ἀφίνον νὰ πίπτωσιν τοιαῦτα πτερὰ ἤξιζε τὸν κόπον νὰ μαδιθῇ.

Ὡδήγησε τὸν νέον μέχρι τῆς εἰς Βουν-καρῶλ ὁδηγούσης ὁδοῦ, καὶ τὸν συνώδευ-σεν εἰς ἀπόστασιν βολῆς ἐκ τῆς ἐπαύλεως.

— Εὐχαριστῶ, φίλε μου! εἶπε τότε ὁ Ἰνδός. Αὐριον ἢ μεθαύριον ἴσως λάβω τὴν ἀνάγκην σου.

Ἀφίκετο δὲ εἰς τὸ μέγαρον τοῦ διευ-θυντοῦ τῆς ἐταιρίας τῶν ἰσθῶν, μᾶλλον κεκοπιακὸς ἐκ τοῦ πρὸς οἰκτρά πάθη τοῦ ἀγῶνος ἢ ἐκ τοῦ δρόμου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΒ'.

Ὅτε τὴν αὐγὴν τῆς ἐπομένης ὁ Χὰν εἰτῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ Μίραν-Ἀ-φαξ, εὔρε τὸν νέον τάσχοντα ἐκ πυρετοῦ καταστελλόμενοι ὅμως ἐκ τῆς ἰσχυρᾶς θελήσεώς του. Ἦτο ἡσυχος ὡς ἡ στιγμὴ ἣτις προηγείται τῆς ἐκρήξεως τῆς τρικυ-μίας, ἢ τῆς ἐκρήξεως τῶν ἐπὶ πολὺ κε-κραττημένων πυρῶν τοῦ ἠφαιστείου· ἀλλ' ἡ ἡσυχία αὕτη ἐφαίνετο τόσον ὀλίγον φυ-σικῆ, διὰ τοὺς γνωρίζοντας καλλίτερα τὸν Ἰνδόν, ὥστε ἦτο φοβερωτέρα τῆς μεγα-λειτέρας ἐκρήξεως τῆς ὀργῆς.

— Ἐμᾶθετε τὰ πάντα; ἠρώτησε.

— Ναί, τὰ πάντα! ἀπεκρίθη ὁ ἐξω-μότης, ὅστις ἦλθε προετοιμασμένος διότι ἐγνωρίζεν ἀναπόφευκτον τὴν ἐξήγησιν.

— Καὶ ἐγνωρίζατε πάντα ταῦτα; προσέθηκεν ὁ Μίραν προσηλῶν ἐπ' αὐτοῦ τοὺς ὀφθαλμούς του.

— Ἀναμφιβόλως, ὁ πατήρ σας δὲν εἶχε μυστικὰ δι' ἐμέ. Δὲν σὰς ὠμίλησα δὲ ποτὲ περὶ τούτου ἵνα μὴ πληγῶσω τὴν ὑπερήφανον καρδίαν σας;

— Εἶθε νὰ ἐγίνετο παρὰ παντὸς ἄλ-λου ἢ τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου! ἠδυνάμην

νὰ τὸ ὑποφέρω... Ἀλλ' ἐπὶ παρουσίᾳ τῆς ἔλλεν!

— Τί σκέπτεσθε νὰ κάμετε;

— Νὰ τὸν φονεύσω! ἀπεκρίθη ὁ Μί-ραν μετὰ φωνῆς τόσον ἡσυχου ὥστε ἐφαί-νετο μᾶλλον ὡς ἡχὼ τοῦ στοχασμοῦ τοῦ ἢ ὡς ἔκφρασις τῆς ἀποφάσεώς του. Καὶ ἐντούτοις πρὸς τί; Πανταχοῦ θὰ βλέπω τὸ σκεπτικὸν βλέμμα του, πανταχοῦ θὰ ἀκούω τοὺς ὑβριστικοὺς λόγους του! θὰ ἀκούω αὐτοὺς καὶ ὅτε θὰ ἐμβῆ εἰς τὸν τάφον!... Ἰπαγε νὰ μὲ στείλῃς τὸν λοχαγὸν ἔλτωνα.

— Αὐτὸς θὰ παρασταθῇ ὡς μάρτυς σας; ἠρώτησεν ὁ Χὰν φρίττων.

— Ναί.

— Θὰ μονομαχήσετε λοιπόν;

— Ναί.

— Καὶ ἂν ἀποποιηθῇ νὰ μονομαχήσῃ;

— Θέλω τὸν καταδιώξει πανταχοῦ ὡς δειλόν! θέλω τὸν πτύσει εἰς τὸ πρό-σωπον ἐπὶ παρουσίᾳ τῆς ἔλλεν! θὰ τὸν καταπατήσω ὡς σκύλον... Ἀλλ' ὄχι, ὄχι· δὲν θὰ ἀποποιηθῇ. Ἰ! ὄχι, δὲν θὰ λάβω τὴν εὐχαρίστησιν νὰ τὸν ταπεινώ-σω οὔτε ἐντὸς τοῦ τάφου!

Ὁ ἀρνησθήθησκος ἠτοιμάζετο νὰ ἀντι-λέξῃ, ἀλλ' ὁ κύριός του μετὰ χειρονομίας ὑπεροπτικῆς ἔπεμψεν αὐτὸν εἰς ἀναζήτη-σιν τοῦ λοχαγοῦ.

Ὁ λοχαγὸς ἦτο ἐκ τῶν παρασίτων ἐ-κείνων, οἵτινες γενόμενοι δεκτοὶ εἰς τὸν καλὸν κόσμον, ἐξακολουθοῦσι φοιτῶντες διότι οὐδεὶς θέλει νὰ λάβῃ τὸν ἀηδῆ κό-πον νὰ τοὺς ἀποβάλλῃ. Ἐδέχθη προθύμως τὴν πρότασιν τοῦ συνταγματάρχου Μομ-βράῦ τὴν ἐκ μέρους τοῦ Ἰνδοῦ, καὶ ἀνε-χώρησεν αὐθημερὸν εἰς τὸ φρούριον.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΓ'.

Δὲν θέλομεν βραδύνει διηγούμενοι τὰ τῆς συνεντεύξεως τοῦ λοχαγοῦ ἔλτωνος μετὰ τοῦ Ἐρρίκου Ἄσθωνος καὶ τοῦ Βάλ-τερ Μομβράῦ, ὅστις προσεφέρθη ὡς μάρ-τυς εἰς τὸν φίλον του. Ἀρκεῖ νὰ εἴπωμεν ὅτι ὡς ὥρα συναντήσεως ὠρίσθη ἡ ἔκρη-ξίς τῆς ἐσπέρας, τόπος ἡ πλατεία τῆς κοινό-τητος, καὶ ὄπλον τὸ πιστόλιον.

Ὁ Ἐρρίκος, εὐθύς ἅμα ἔμεινε μόνος, ἐ-ρεῦθη εἰς τὴν ἑπαυλιν. Διότι ἐκεῖ ὑπῆρ-χον δι' αὐτὸν πατήρ καὶ μήτηρ ἐπίσης

τρυφερὸν ὡς εἰ ἀληθῶς εἶχον δώσει αὐτῷ τὴν ζωὴν. Ἐγευμάτιζαν ὅτε ὁ Ἐρρίκος ἀφίχθη.

— Θεέ μου! Ἐρρί, πῶς ἔτυχε νὰ ἐπι-στρέψῃς τόσῳ ταχέως ἐκ τοῦ φρουρίου;

— Ἀνεχώρησα τὸ πρῶν χωρὶς νὰ σὰς ἴδω, ὑπέλαβεν ὁ νέος, καὶ ἐλυπούμην· διότι ἐνῶ σεῖς ἐργάζεσθε ἐγὼ διέερχμαι τὰς ἡμέρας μου ἀεργος.

— Καλῶς, καλῶς· παιδί μου! ἀνε-κράξεν ὁ ἀγρονόμος τείνων αὐτῷ τὴν πλα-τεῖαν χεῖρά του, ἀλλ' ἡ συνκομηδῆ ἐγγέ-νετο, καὶ ἂν ἐργαζώμεθα, ἡ θεία σου καὶ ἐγὼ, δὲν εἴμεθα ἠναγκασμένοι, τὸ ὅποιον μᾶς παρηγορεῖ!... Λοιπὸν διασκεδάζε-με τοὺς καλοὺς φίλους τοῦ Καρρῶου. Ὁ γέρον Μαρτίνος μὲ εἶπεν ὅτι εἶσαι φίλος στενὸς τοῦ ἀνεψιοῦ τοῦ σὶρ Οὐίλλιαμ;

— Τῷ ὄντι, μοι ἔδωκε δείγματα εἰ-λικρινοῦς φιλίας.

— Ὁ Θεὸς νὰ τὸν εὐλογήσῃ! εἶπεν ἡ κυρὰ Ἄσθωνος. Εἶναι καθὼς ὁ θεῖός του, καὶ ὁμοιάζει περισσύτερον αὐτὸν ἢ τὸν πατέρα του. Ἀλλ' εἶπέ μοι, Ἐρρί, πῶς ἦλθες. Μήπως ἔχεις ἀνάγκην ἀπὸ τίποτε, ἴσως ἔχεις ἀνάγκην χρημάτων;

— Ὄχι.

— Λέγε, παιδί μου, ἀνέκραξεν ὁ θεῖός του. Ἡ συγκομηδῆ ἦτο καλὴ ἐφέτος. Μὴ φοβῆσαι, ἡ σακούλα τῆς θείας σου εἴμπο-ρεῖ νὰ φλεβοτομηθῇ... καὶ καλλίτερα ἴσως ἀπὸ μερικῶν ἄλλων οἵτινες σηκώνουν ὑψηλὰ τὴν κεφαλὴν· καὶ ὅλα αὐτὰ εἶναι ἰδικά σου.

— Ναί, ἰδικά σου, Ἐρρί· καὶ ἂν δεκά-κις τόσα ἦσαν! προσέθηκεν ἡ θεία του.

Ὁ Ἐρρίκος μόλις κατῶρθωσε νὰ τοὺς πείσῃ ὅτι ὁ μόνος σκοπὸς τῆς ἐπανόδου του ἦτο νὰ ζητήσῃ συγχώρησιν ὅτι ἔφυγε χω-ρὶς νὰ τοὺς ἴδῃ. Ὅσῳ ἰσχυρὰ καὶ ἀποφα-σιστικῆ ἦτο ἡ καρδία του ἐνώπιον ἐκεί-νων οἵτινες τὸν μετεχειρίζοντο ψυχρῶς καὶ ἀδίκως, τόσῳ ἀπαλύνετο ὡς παιδίου εἰς τὴν φωνὴν τῆς ἀγαθότητος καὶ τῆς συμπαθείας. Βλέπων τοὺς καλοὺς τούτους ἀνθρώπους, ἀναμιμνησκόμενος τὴν πρὸς αὐτὸν ἀγάπην των καὶ τὴν ἀπελπισίαν δι' ἃς ἤθελε πιθανῶς τοὺς θλίψει, ἠσθά-νετο τὴν ἀνάγκην νὰ φύγῃ ἂν ἤθελε νὰ μὴ ὑποπετεύσῃ τι. Τοὺς ἠσπάσθη λοι-πὸν μετὰ προσπεποιημένης χαρᾶς, καὶ ἀ-πεμακρύνθη ῥίψας βλέμμα ἰφλίας εἰς τὸν

λάκις νὰ ζητήσῃ συγγνώμην παρὰ τῆς
ἑαυτοῦ συζύγου, ἣν ἀδίκως ὑπωπτεύθη.
Κωνστ. Δραγούμης.

*

Φεῦ· μὴ ἐγράφη πᾶς λαὸς εἰς ὄνειρον νὰ πλῆθ,
Εἰς πόθους νὰ ταχυπερῆ καὶ δούλος; νὰ ἐκπνέῃ; . .
Γ. Παράσχος.

*

Χαρὰ σ' ἐκείνην τὴν καρδιὰ ποῦ δὲν τὴν δέρονε οὐκ ἔστιν!
Γ. Χ. Ζαλακώστας.

*

Τὰ ἄστρα καὶ τὰ γένεια τῶν καλογῆ-
ρων ἐπλάσθησαν διὰ νὰ κατοικῶνται.
Ἐμμ. Ροῦθης.

*

Μέλλον, λέξις σημαίνουσα τὴν ἔλλειψιν παρόντος.
Δ. Παπαρῥηγόπουλος.

*

Τὰ σπλάγχνα μας κ' ἡ θάλασσα ποτὲ δὲν ἠσυχάζουν!
Σωλομός.

*

Ἄν αἱ κυρίαι τῆς Χαλδαίας, ἔνθα ἐγεν-
νήθη ἡ τῶν οὐρανίων σωμάτων ἐπιστήμη,
ἤξευρον γράμματα, σήμερον θὰ ἦτο γνω-
στὸν τὸ ὄνομα τῆς βοώπιδος ἐκείνης Χαλ-
δαίας, ἣτις ἐπενόησε τὴν ἀστρολογίαν,
τὴν γόνιμον ταύτην μητέρα τῆς Ἀστρο-
νομίας, διότι γυνὴ ἀναντιρρήτως ἐνητένι-
σε τὸ πρῶτον πρὸς τὸν οὐρανόν.

Εἰρηναῖος Ἀσώπιος.

*

Τὸ σφάλμα ὅπου τὴν τιμὴν ἐγγίζει καὶ πληγώνει,
Ὁ θάνατος δὲν τὸ σωπᾷ, τὸ μνήμα δὲν τὸ χώνει!
Κορνάρος.

*

Τῶν καρδιῶν μας τὰς πληγὰς ὁ χρόνος βέλσει μόνον!
Στοῦ χρόνου τὰ πτερὰ πετοῦν οἱ ψυχικοὶ μας πόνοι!
Π. Σουτζος.

*

Τὸ μυθιστόρημα εἶναι διὰ τὰς νέας καὶ
τοὺς νέους ὅ,τι ἡ Ἀμαρτωλῶν Σωτηρία
διὰ τοὺς καλογίρους καὶ ὁ Βοκκάκιος
διὰ τοὺς ἀπηνυδνηκότες γέροντας καὶ τὰς
πεντηκοντούτιδας ὑπάνδρους. Εἶναι τσο-
κολάτα τοῦ κυρίου Πουλίδου, πηλάφι

τουρκικὸν ἢ καλογερικὴ τεσσαρακοστή,
— Ἐλαιὸν ἐπὶ τῆς πυρᾶς.

Πέτρος—Παῦλος.

*

Μόνον ὁ κλέφτης τιμὴ θέλει ν' ἄχῃ,
Σὰν χαθῆ νὰ τοῦ βγάλουν τραγούδι.

Δ. Βαλαβάρης

Λύσις τῶν λογογρίφων.

Ἐν ἄδῃ ὦ! τίς δὲν θὰ εὖρη ἓνα φίλον;

Ἄνευ ὕλης ἂν ἐφίλεις, φίλημα θεῶν
φιλεῖς.

Λύσις τοῦ αἰνίγματος.

Δάφνη—Φανή—Φάτνη—Ταφή.

ΛΟΓΟΓΡΙΦΟΙ.

Παῖ : ν ἐπάγγελε Τέφ, γρίφος εἶπε, : ν ;

Ἀρχαῖος γρίφος.

Εἰμὶ χαμαίζηλον ζῶων μέλος· ἦν δ' ἀφείλης μου
Γράμμα μόνον, κεφαλῆς γίνομαι ἄλλο μέρος.
Ἦν δ' ἕτερον, ζῶον πάλιν ἴσσομαι· ἦν δὲ καὶ ἄλλο,
Ὅ μόνον εὐρήσεις, ἀλλὰ διακόσια.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ.

Ἐνεκα τῆς διακοπῆς τῶν ἐργασιῶν
κατὰ τὸ Πάσχα εἰς τὰ τυπογραφεῖα δὲν
ἠδυνήθημεν νὰ ἐκτυπωθῆ τὸ παράρτημα
τοῦ φυλλαδίου τούτου· ἀλλὰ τῇ ἀ. Μαΐου
θέλομεν ἀναπληρώσει τὴν καθυστέρησιν
ταύτην ἐκδίδοντες διπλάσιον.

Ἡ διεύθυνσις.